

GEORGE SILVIU

POEZII

GEORGE SILVIU

POEZII

Coperta de CRISTINA PASSIMA

GEORGE SILVIU

POEZII

*

*Cuvînt înainte de
Dan Grigorescu*

EDITURA MERIDIANE
Bucureşti, 1994

Acest volum face parte dintr-o serie
în care va apărea o selecție
din poezia, teatrul, eseurile,
traducerile și corespondența lui
GEORGE SILVIU

ISBN 973-33-0306-2

CUVÎNT ÎNAINTE

Pentru generația mea, apariția cărții de față are și o valoare sentimentală cu totul particulară. Ea înseamnă o nouă întâlnire cu cineva pe care mulți dintre noi îl știm încă din copilărie, înainte chiar de a fi deprins buchile: pe atunci ascultam versurile pentru copii, sprintene și senine, pline de o surzătoare bunătate, pe care ni le citeau părinții noștri. Imaginile copilăriei nu se despart, pentru noi, de cele ale isprăvilor neasemuite ale lui Verde Împărat, de pildă, în înfruntările lui cu zmeii cei răi și vicleni. Aveam să aflăm mai târziu, se înțelege, că Moș Grigore Sfătosu, autorul acelor versuri, era un alt nume al lui George Silviu, a cărui semnătură era tipărită pe coperta elegantelor volume publicate în Editura Fundațiilor Regale sau ale celor admirabil ilustrate, de exemplu, de George Tomaziu, pe care le cumpăram din cele câteva anticariate – câte rămăseseră în Bucureștiul din anii liceului nostru. Ceva mai târziu, aveam să-l descoperim pe George Silviu, autor al unor substanțiale analize ale textelor nietzscheene, obținute printr-o adevărată conspirație cu bibliotecarul de pe atunci al Facultății de Filologie. Eram tineri asistenți universitari și aflasem că toate volumele purtând semnătura lui (inclusiv traduceri din Nietzsche, Duhamel sau Paul Bourget) fuseseră trecute în așa-zisul „fond special”; spunând lucrurile mai pe șleau, erau interzise pentru că, între timp, autorul lor plecase definitiv din țară.

Ceea ce mi se pare că definește, în primul rând, opera lui George Silviu e marea ei disponibilitate tematică, orizontul ei intelectual larg. În 1927, de pildă, el putea să publice deopotrivă două încântătoare piese în versuri pentru copii și o riguroasă tălmăcire a Ditirambilor către Dionysos ai lui Nietzsche. De altminteri, scrierile pentru copii alternează, de-a lungul întregii evoluții a creației sale, cu poemele de

meditație gravă, cu eseurile și cu articolele ce reflectă o atitudine civică fermă, aspirînd consecvent la împlinirea unor idealuri democratice și umaniste. A avut de suferit din pricina lor, a fost întemnițat – așa cum se petreceau adesea lucrurile pe atunci – fără să fi fost judecat. Nu i s-a mai îngăduit să-și practice profesiunea de avocat, scrierile lui nu au mai primit decît rareori aprobarea de a fi publicate, piesele de teatru nu i se mai reprezentau. Soția sa, Renée, fondatoare a teatrului românesc de păpuși, a fost concediată, fiica cea mare exmatriculată din Universitate.

În acești ani sumbri ai vieții, George Silviu a aflat refugiu în scris. Se consacră acum cu totul unei îndeletniciri pe care o îndrăgise din primii ani ai tinereții și o privise mereu ca pe o necesară deschidere spre oameni, un semn al participării la viața lor, împărtășire a visurilor și durerilor lor. Dar opera lui (din nefericire, nepublicată în mare parte) nu e numai confesiunea unui poet sensibil, îndrăgostit de lumină, ci și dovada convingătoare a credințelor unei generații de intelectuali, a aspirațiilor ei morale și sociale, a tragicei ei prăbușiri sub prigoana dictaturii. Cel care, în 1938, într-o mărturisire vibrantă, declara că simte cum s-a împrietenit cu Dumnezeu (Revelație), avea să se privească, după două decenii de visuri și de suferințe, ca pe o „epavă/ care se mai zbate,/ respirînd otravă/ și singurătate” (Visurile). E cuprins aici nu numai un crîmpei tragic al biografiei unui poet care, totuși, nu se lăsase înfrînt de potrivnicia timpurilor, pentru că dorul său de oameni „răzbise prin bezne”, așa cum avea s-o declare în anii apropiierii de moarte (Din singurătate), ci al destinului unei generații osîndite să asiste la sfărîmarea visurilor ei.

Crezul poetului se exprimă într-o viziune mai complexă decît ar lăsa a se înțelege listele numelor de colaboratori ai publicațiilor în care îi regăsim semnătura. S-ar putea spune, mai curînd, că George Silviu a fost un temperament artistic deschis unor forme și idei literare diverse, unite însă printr-o constantă încredere în poezie ca modalitate de a transmite direct cititorului înțelesurile propriei lumi lăuntrice, ale acelei lumi unde se creează versul.

Volumul care l-a făcut cunoscut cititorilor și criticii literare, Paisie psaltul spune, din 1934, nu era doar un exercițiu stilistic, o „pastișare“ a frazei din cărțile începuturilor literaturii române, așa cum, surprinzător, a fost receptat de unii dintre cei mai importanți comentatori ai fenomenului poetic românesc din acel rodnic deceniu. În realitate, George Silviu își proclama astfel adeviziunea la un program, coerent elaborat, de punere în valoare a tradițiilor culturii românești. Paisie psaltul e, de fapt, un argument pe care poetul îl aducea în sprijinul ideilor tradiționaliste, într-o polemică al cărei moment de maximă intensitate se situează tocmai către mijlocul deceniului al IV-lea. Tradiția culturală fusese identificată de unii susținători ai ei aproape exclusiv cu creația folclorică. Poezia lui George Silviu ilustrează o direcție mai suplă de interpretare care interpreta formele tradiției ca pe un element al posibilei sinteze poetice a modernității. Pentru că versurile din Paisie psaltul nu erau o reactualizare nostalgică a lexicului arhaic, nici doar o demonstrație a virtuozității prozodice: ele reflectau o încredere exemplară în continuitatea culturii românești, George Silviu alăturându-se, în felul acesta, unor teoreticieni care, în paginile unor reviste importante (de pildă, ale Gîndirii, printre colaboratorii căreia el s-a aflat, de altminteri, multă vreme), susțineau afirmarea viguroasă a autenticității artistice prin recursul la vechile tradiții. De fapt, autorul lui Paisie psaltul a fost, alături de Sandu Tudor sau Matei Alexandrescu de exemplu, și, în planul artelor vizuale, Anastase Demian sau Marcel Olănescu, unul dintre cei care au ilustrat, în generația afirmată imediat după primul război, semnificațiile programului gîndirist.

Dar lirica lui George Silviu nu a rămas strict definită de doctrina tradiționalistă a Gîndirii; el a avut o atitudine mai suplă, eliberată de orice prejudecăți pragmatice. El a colaborat, de pildă, și la Sburătorul lui Eugen Lovinescu, a cărui viziune era net potrivnică, se știe, celei a Gîndirii. Sau, în același deceniu al III-lea, la Năzuința (publicată la Craiova), al cărei articol-program era semnat de Simion Mehedinți și despre care se știe că a participat la o incisivă

campanie declanșată împotriva gîndirismului. La alte reviste care reuneau scriitori de orientări foarte diverse: la Viața literară, de pildă, numele lui George Silviu de regăsește alături de cel al unor foști colaboratori ai primelor serii ale Sburătorului și de cele ale altora, cunoscuți din paginile Gîndirii sau neafiliați la nici o grupare literară. Foarte tînăr, focșeneanul strămutat la București publică nu numai în paginile Năzuinței din Craiova, ci și în cele ale Icoanelor maramureșene, aici împreună cu scriitori de orientări atît de diferite cum erau George Mihail Zamfirescu, Ion Marin Sadoveanu, Elena Farago, A. de Hertz, Ion Pas sau N. Davidescu. La Premiera ilustrată (revistă cu existență efemeră, între noiembrie 1928 și iulie 1929), împreună cu Nicolae Iorga, Minulescu, George Mihail Zamfirescu, Scarlat Callimachi, Ion Vinea sau Lucian Boz. La Secolul (care nu a văzut lumina tiparului decît vreo cîteva luni, în 1932), cu Liviu Rebreanu, Arghezi, Tonitza, Gib Mihăescu, Carol Ardeleanu, Simion Mehedinți, Al. Bădăuță, Al. Dima, Radu Vulpe sau I. M. Rașcu. La Europa (între noiembrie 1935 și mai 1936), cu Camil Ring, Ion Călugăru sau Geo Bogza.

După îtreruperea prezenței sale în paginile de comentariu cultural sau politic, pricinuite de interdicțiile din vremea războiului, George Silviu apare din nou. De exemplu, în Răspîntia (în subtitlul căreia se afirmă lîmpede că e devotată „drepturilor și libertăților cetățenești”), alături de Brunea-Fox, Athanase Joja, Maria Banuș, Lucrețiu Pătrășcanu, Gala Galaction, I. Ludo, Ion Pas, A. M. Sperber sau C. I. Parhon. În Lumina cu Arghezi, Eugel Relgis, Ion Th. Ilea, Camil Baltazar, Gala Galaction, Cezar Drăgoi.

Nu ezita să-și trimită colaborările la Pămîntul nostru, care se proclama „organ pentru apărarea intereselor ialomișenilor“ (!); e drept că aici semnau și Victor Eftimiu, Cezar Petrescu, Panait Istrati, Agatha Grigorescu-Bacovia, I. A. Bassarabescu, Demostene Botez sau George Gregorian, la fel de pușin ialomișeni ca și el. Sau, deși opera lui literară a evoluat mereu sub semnul respectului față de tradiție, a putut să colaboreze la o revistă de avangardă cum era

Pinguinul, a cărei orientare a fost hotărâtă de scrierile lui Geo Bogza, Ștefan Roll și Andrei Tudor, de ilustrațiile lui Victor Brauner și Jules Perahim. (Dar e tot atât de adevărat că aici semnav și Nichifor Crainic sau N. Batzaria, care se aflau, se știe, în poziții ferm opuse avangardei).

O împrejurare semnificativă e aceea a colaborării sale la Aurora, „organ al Partidului Țărănesc“, aflat sub direcția doctorului N. Lupu, și la care mai publicau alți membri marcanți ai acestui partid, C. Stere printre ei. Dar se știe bine că, încă de când abia depășise vârsta adolescenței, George Silviu devenise membru al Partidului Social-Democrat: va deține demnități importante, va reprezenta partidul în momente de răspîntie ale agitației istoriei politice de la noi și, mai târziu, va fi persecutat din pricina opiniilor sale social-democrate păstrate cu neabătută consecvență. Va publica articole și versuri în paginile revistei Șantier („tribună liberă pentru conștiințe libere“), unde publicau și Constantin Titel Petrescu, Ion Pas și alți reprezentanți de frunte ai social-democrației românești. Dar asta nu îl împiedica să scrie și pentru publicațiile altor partide, atîta vreme cît putea să-și păstreze libertatea conștiinței și se putea rosti, fără a fi oprit de intervențiile redacției, împotriva primejdiilor ce amenințau destinul țării și al democrației românești. Așa se explică și colaborarea lui la Cuvîntul liber al lui Tudor Teodorescu-Braniște, fără îndoială una dintre cele mai însemnate publicații de orientare democratică din anii '30. George Silviu semnează aici vreme de un an, din toamna lui 1935, pînă în octombrie 1936; era, deci, într-o epocă de mari tulburări și pericole. Poetul delicat și visător, autor al unor madrigale sau al unor descrieri de natură caligrafiate cu finețe, își găsea surprinzătoare resurse de a combate energic, cu un verb vehement, pe un ton polemic acerb, manifestările extremei drepte; cu atît mai semnificative cu cît alternau cu versurile pline de gingășie, intervențiile lui polemice dezvăluiau un spirit decis, lucid, categoric adversar al tendințelor extremiste și al tuturor încalcărilor dreptului omului. Articolele lui se împotrivesc, foarte clar,

deopotrivă introducerii cenzurii presei și politicării magistraturii, amestecului politic în viața universitară, atrag atenția asupra pericolelor reprezentate de fascismul autohton și de nostalgiile „după privilegiile regimului cenzitar și dictatură”. În presa democratică a acelor ani, George Silviu a reprezentat una dintre conștiințele civice de autentică noblețe ale intelectualității de la noi.

Dar el rămîne, mai presus de toate, poet. Versurile lui au uneori o grație de stampă japoneză, o sensibilitate ce nu cade, însă, niciodată în maladiu: „Amurgul țese pinze, amestecînd culori,/ În parc un zvon de șoapte plutește printre flori.../ .../ Ce melodie curge pe trepte și poteci ?/ Mic, podul îți oferă spinarea-i, ca să treci;/ Îmbrățișări tăcute, alunecă, perechi.../ Atîta prospețime – și toate – atît de vechi.../ Pierdută, răsfățată, te-ai bucura mereu:/ Tot parcul te adoră... Ai tresărit ? Sînt eu !” (În parc). O poezie care alternează melodia calmă a versului de factură clasică și pe cea ritmat în contrastîmpi energici, sugestivi: „Rostogolit ca o piatră pe fundul șuvoiului,/ – răzlețit,/ uitat în urma convoiului... undeva – în hău – / fără timp și fără părere de rău.../ Simțeau și tu, mîngîindu-mi fruntea/ că între Dumnezeu și mine se rupsesse puntea ?/ Tu/ căreia nu-i găsesc înțeles/ fără orizont, fără soare,/ Jură linie,/ fără culoare.../ Pune privirea ta pe creștetul meu – / ~~mea~~ împrietenit cu Dumnezeu”. O asemenea mărturisire a dramei interioare, făcută cu simplitate, cu un freamăt interior ascuns cu discreție, convinge, desigur, mai mult decît orice declarație grandilocventă.

În primele două sau trei decenii ale evoluției sale, George Silviu era, în primul rînd, un poet al imaginii picturale construite uneori din juxtapunerea culorilor tari: „O frunză roșie,/ alta galbenă,/ alta pămîntie” (În parc). Sau, mai des, al peisajelor de noapte în care formele abia se deslușesc în lumina palidă a lunii: „Înalți și zvelți copacii – înalți pînă la stele:/ din rădăcini se urcă un freamăt pîn'la ele.../ De sus – în lac – romantic -- se oglindește cerul,/ Și-un schit cu ziduri albe își deapănă misterul” (Moment). Sau, într-un vers ce concentrează, metaforic, un tablou

lucrat în pensulații largi, „Tăcerea, printre stele, s-a tolănit, unică” (Gest). Sau: „Afiț senin, sub lună, cînd a mai fost pe lume ?” (Sub lună).

În vara lui 1939, poetul e concentrat. Aude pretutindeni, în jur, „un tragic zăngănit de arme” și poezia lui capătă brusc un ton tragic. George Silviu ascultă ritmurile triste ale pașilor cadențați ai soldaților, privește chipurile oamenilor care plîng, priveliștile dezolante ale cantonamentelor militare: „Aici nu-i nimeni. Casa e pustie./ Ograda e în dezordine./ Un cîine se apropie, mișcînd timid din coadă,/ și cu priviri umile/ își pune capul jos.../ văzduhul poartă haină de noroi” (Cantonament).

Regimul cromatic se schimbă, cenușiul și negrul domină peisajele evocate în anii '39 și '40. O notă expresionistă își face loc într-un spațiu poetic deschis pînă atunci spre orizonturile largi ale apelor liniștite și ale dealurilor molcome cu păduri luminate calm de lună. Acum, „cîini vagabonzi/ scormonesc pămîntul,/ în deal,/ lîngă crîng.../ soarele toamnei zîmbește absent.../ cîini vagabonzi latră strident.../ corbi vîslind cu gesturi de convalescent.../ ce lătrat agresiv și ce miros de hoit !/ decor de zăpadă, de pămînt, de noroi,/ – un stîrv de cal dezgropat/ de cîini și de corbi.../ Soarele toamnei zîmbește spre noi:/ decor de război”.

Ritmurile catifelate de pînă atunci devin aspre, cîteodată de-a dreptul brutale. Ceea ce coincide cu rostirea, tot mai des, a unor cuvinte ca singurătate, întuneric, noroi, sfișieri. Priveliști care, cu puțină vreme înainte, i se înfățișau ca niște adevărate prilejuri de bucurie, se estompează acum „prin pînza ploii”. După război, poezia lui George Silviu se luminează din nou, pentru o vreme, de speranță; dar înseninarea nu durează decît puțină vreme, pentru că poetul trece din nou prin încercări dureroase. Copleșit de sentimentul însingurării și al zădărniceii, poetul trăiește o tragedie ale cărei dimensiuni se pot măsura, de pildă, în versurile intitulate, simplu și elocvent, *Trist*, scrise în vara lui 1955. Și totuși...

Cu o admirabilă vitalitate, cu o voință pilduitoare de a nu se lăsa înfrînt, George Silviu se împotrivește „otrăvii” care

i s-a strecurat în taină în suflet și își aduce aminte „de noapte și de lună”: un miracol sufletesc se împlinește și, așa cum nu au putut decît foarte puțini s-o facă, poetul redescoperă zîmbetul.

În exil, se pregătește să trăiască o nouă viață, să scrie o nouă poezie: „Azi noapte/ aș fi vrut să topesc toate cuvintele/ – așa cum se pot topi metalele – / ca să le-aleg și să le torn din nou/ – cu alte chipuri, cu alt conținut,/ cu alte rosturi, cu alt ecou,/ scuturate de zgură,/ curate,/ întregi,/ grăitoare/ – așa cum știi să fie metalele – / ca niște flori legănîndu-și petalele/ cu alte chipuri, cu alt conținut,/ așa cum trebuie să fi fost la început” (Azi noapte).

Poezia își redescoperă sunetul curat, adieri liniștite o străbat, orizontul i se redeschide, plin de culori și de soare. Dar adîncurile conștiinței lui George Silviu nu se pot lumina: el află citeodată, după ce s-a certat „cu toate îndoielile”, o lume nemîntuită de tristeți și de injustiție, „o lume de măști și de peruci”: „Undeva,/ oamenii mor de glonț ori de foame/ și poeții cîntă binefacerile cătușelor.../ Ziarul descrie un nou faliment,/ o crimă sentimentală,/ un divorț senzațional, o fraudă, un vid, un scandal,.../ ... totul a reintrat în normal” (Citeodată). Poetul simte din nou însingurarea în mijlocul zarvei mulțimii, al „gloatei”: „Dar mulțimea n-are/ Cum să mă-nțeleagă – / Valul în mișcare/ Ca un bloc se-ncheagă – / Și-mi sporesc surghiunul/ cu singurătatea/ și rămîn de unul/ cu străinătatea” (Strada).

Poetul nu se poate despărți de idealurile sale umaniste, de principiile sale morale și nu își regăsește bucuria în marele oraș în care se simte singur între „frumusețile ospitaliere” ale depărtării. Și totuși... Pe malul Senei, el se simte „fericit ca un contrabandist.../ printre vămi și opreliști,/ am ascuns-o bine: toată țara am adus-o, aici, cu mine !” (Contrabandă). Impresionantă această trăire dureros de intensă a sentimentului că sufletul nu i se poate desprinde din rădăcinile țării pe care o poartă mereu cu sine.

Umbrele se lasă pe versurile unei poezii delicate ce se inseninează ori de câte ori poetul scrie despre ființa pe care o iubește și al cărei chip alungă tristețile celui în adîncul căruia „fug și se caută/ — lumini și culori — și goluri și umbre/ și linii ciudate“. Poezia de dragoste a lui George Silviu și-a păstrat, de-a lungul anilor, întreaga putere de vibrație, muzicalitatea și discreta strălucire: versurile dedicate soției sale alcătuiesc unul dintre cele mai reprezentative capitole ale operei sale. Și, neîndoielnic, ale poeziei românești de dragoste din acest secol.

După cum, un capitol semnificativ e cel reprezentat de „snoavele, pildele și vorbele cu tilc“, strînse laolaltă sub un titlu ce vorbește, desigur, de la sine: Păcală. Versul sprințar, narațiunea cursivă, umorul curat, lipsit de trivialități, morala sănătoasă, formulată simplu, fără nici un fel de emfază, așază aceste povestiri mucalite printre cele mai izbutite scrieri ale genului din literatura română. Păcală e aici comentatorul înțelept și poznaș, ascuns privirilor cititorilor; totuși, el e prezent tot timpul și îi pune în mișcare pe actorii acestor miniaturale comedii de caracter, observîndu-i cum se îndreaptă, apoi, spre păcat: sînt răi, mincinoși, meschini, intriganți. Dar păcatul cel mai greu e, în ochii lui George Silviu, prostia, pentru că ea îi îndeamnă la rele chiar și pe cei care vor să facă bine, dar nu au și priceperea să îl facă.

Alteori, snoavele sînt povești hazlii — Răbojul, Moartea amăgită, De cînd se bat cîinii cu pisicile sau întregul ciclu de Mici întîmplări — în care, ca în narațiunile populare, morala nu e pusă în evidență, ci e conținută în însăși țesătura cu haz, în pășaniile personajelor. George Silviu dovedește și aici familiarizarea cu tipologia tradițională: și, în aceste scrieri, aparent doar glume, ilustrează un întreg cod etic consolidat de tradiție.

O conștiință intelectuală de mare sensibilitate, demnă, fidelă adevărului și principiilor fundamentale ale umanismului. Un poet cu un orizont cuprinzător al dramelor și

bucuriilor oamenilor, înzestrat cu o claritate melodioasă a versului. Acesta e George Silviu, cel pe care volumul de față îl aduce din nou, așa cum se cuvenea, în actualitate. Și al cărui Epitaf, compus într-un moment de restriște, cu 15 ani înaintea morții, sună atât de vibrant și de adevărat:

*Pana de nădejdi și vis
obosită – a căzut:
a crezut în tot ce-a scris
și-a scris numai ce-a crezut...*

DAN GRIGORESCU

DATE BIOGRAFICE

Pe 2 ianuarie 1901 se naște, la Focșani, Silvius Goliger (George Silviu), ca fiu al Herminei și al lui Iancu Goliger, arhitect și președinte al Comunității israelite din Focșani; tatăl poetului este cel care a construit edificiile a numeroase licee din țară, a refăcut câteva mănăstiri și a renovat palatele în care își aveau sediul ziarele „Adevărul” și „Dimineața”.

Urmează cursurile primare și secundare la liceul Unirea din Focșani. În 1922 își ia licența în drept la Facultatea de Drept din București. În 1923 obține gradul de sublocotenent la Școala de ofițeri.

În 1920 se înscrie în Partidul Social-Democrat, iar în 1923 în Liga drepturilor omului.

În perioada 1920-1930 e redactor la ziarele democratice „Adevărul”, „Dimineața”, iar din 1926 și la „Lupta”, pînă în 1937, cînd ziarul este suprimat de către guvernul Goga—Cuza. Concomitent, colaborează la mai multe ziare și reviste ale vremii: „Gîndirea” (1920—1939), „Adevărul literar” (1920—1939), „Rampa”, „Aurora” (1921—1937), „Farul” (1926—1927), „Icoane maramureșene” (1934—1935), „Năzuința” (1922—1929), „Premiera ilustrată” (1928—1929), „Pămîntul nostru” (1932—1933), „Pinguinul” (1935), „Lumina” (1945—1947) etc.

În 1930 se căsătorește cu Otilia Ghibu, scriitoare și jurnalistă.

Între 1927 și 1931 este atașat de presă pe lingă delegația română la Societatea Națiunilor.

Din 1924 pînă în 1939 practică avocatura în baroul Ilfov, din care este radiat ca urmare a dispozițiilor antievreiești.

În 1938 se recăsătorește cu Renée Șaraga, fondatoarea primului teatru de păpuși din România. În 1947, soția poetului este numită regizoare la Teatrul de păpuși „Țândărică”, devenit teatru de stat, funcție pe care o deține pînă în 1960, cînd este concediată în urma depunerii cererii de emigrare.

În 1939, George Silviu este concediat și trimis, succesiv, la garnizoanele din Focșani, Rânghilești și Cernavodă, dar în iunie 1940 va fi demobilizat și radiat din cadrele armatei, potrivit aceluiași dispoziții antievreiești. Prestează muncă obligatorie, care era impusă evreilor, lucrînd la curățirea zăpezii și apoi la o întreprindere agricolă.

După 23 August 1944, cînd România a trecut de partea Aliaților, și-a recăpătat drepturile cetățenești și se reînscris în baroul avocaților din București.

În 1947 obține, cu *magna cum laudae*, diploma de doctor în drept, științe politice și economice al Universității din București.

În perioada 1945–1948 ocupă simultan funcțiile de: secretar general, cu gradul de ministru, al Administrației, al Ministerului de Interne (prin Decretul regal din 4 martie 1945); președinte al Comisiei superioare a planului de sistematizare și urbanizare; vicepreședinte al Comisiei de reconstruire a țării; președinte al Consiliului de administrație al Regiei autonome de asigurări ale statului (A.D.A.S).

În martie 1948 demisionează din guvern și din toate funcțiile publice. În iunie 1948, în urma fuziunii Partidului Social-Democrat cu Partidul Comunist Român, îi este refuzată reînscrisura în baroul Ilfov, din care – la cererea sa – fusese suspendat pentru incompatibilitate între exercitarea funcției de avocat și a funcțiilor publice deținute.

Între 1949 și 1953 îi este interzis să mai publice, iar piesele sale, care nu au „orientare politică”, nu mai pot fi reprezentate.

La 5 martie 1953 este arestat, fără mandat, și deținut fără judecată în închisoarea politică din Calea Rahovei. E eliberat, fără a i se da vreo explicație, la 2 iulie 1954.

Între 1954–1961 se consacră scrisului, deși nu i se publică decât două lucrări. În acest timp, îndeplinește o modestă slujbă de funcționar la asigurări. În 1960 depune cerere de emigrare; în urma acesteia, fiica cea mare este exmatriculată de la Universitate, iar soția este concediată de la Teatrul „Tândărică”.

La 25 iulie 1961 George Silviu, împreună cu soția sa, Renée, și fiicele lor, Lumioara și Ioana, emigrează în Franța, stabilindu-se la Paris.

Între anii 1961–1971 continuă să scrie versuri și lucrează la romanul *Igrasia*, inspirat din anii petrecuți în detenție.

La 16 mai 1971, poetul George Silviu se stinge din viață la Paris.

Urma sa funerară se găsește la cimitirul Père Lachaise.

Moment

Înalți și zvelți copacii – înalți pînă la stele :
Din rădăcini se urcă un freamăt pîn-la ele.

De sus – în lac – romantic – se oglindește cerul,
Și-un schit cu ziduri albe își deapănă misterul.

Singurătatea cîntă prin glasul unei fete ...
Nu ne-a văzut – și trece – în legănări încete.

Vreau să-ți ghicesc privirea – și-o simt, și ți-o ghicesc :
Culcuș de-azur și noapte – de cald, de omenesc !

Te strîngi înflorată pe scoarța unui trunchi ...
Tot ceru-și pleacă fruntea și-ți cade la genunchi.

Nu se mai văd copacii, nici stelele, nici schitul –
Tăcerea își pulsează, discretă, infinitul –

Și dintr-un fir de iarbă zîmbește Dumnezeu ...
... Cum de ne-am smuls de-acolo cu viață, tu și eu ?

1938

În parc

Amurgul țese pînze, amestecînd culori,
În parc un zvon de șoapte plutește printre flori.

Idilic — spuma albă sărută o cascadă
Statuia uriașă s-a aplecat să vadă —

O salcie întinde un braț — prietenește ;
S-a dezvelit și luna: o lună care crește !

Ce melodie curge pe trepte și poteci ?
Mic, podul îți oferă spinarea-i, ca să treci ;

Îmbrățișări tăcute, alunecă, perechi.
Atîta prospețime — și toate-atît de vechi ...

Pierdută, răsfățată, te-ai bucura mereu:
Tot parcul te adoră ... Ai tresărit ? Sint eu !

1938

Revelație

Rostogolit ca o piatră pe fundul șuvoiului,
– răslețit,
uitat în urma convolului ...

undeva – în hău –
fără timp și fără părere de rău ...

Simțeași tu, mângâindu-mi fruntea
că între Dumnezeu și mine se rupsese puntea ?
Tu
căreia nu-i găsesc înțeles
fără orizont, fără soare,
fără linie,
fără culoare ...

Pune privirea ta pe creștetul meu –
... m-am împrietenit cu Dumnezeu.

1938

În expoziție

Ar fi putut să fie Aprilie mereu ...

Tablourile, toate, se distingeau cu greu
Deși lumină albă ne inundase brusc.
Purtai – pe șold – conturul duios, de vas etrusc,
Sub fruntea, dezvelită, ardeau ca-ntr-un mister,
Albastre – două flăcări: două bucăți de cer, –
Iar mina – aninată de brațul meu – spunea
Ce mingieri – în taină – s-au reținut în ea !

Eu am crezut în tine -- și tu, în Dumnezeu :
Ah, de-ar fi fost să fie Aprilie mereu !

1938

Balcic

În amfiteatru – case și dealuri – strălucesc ...

Ce liniște deplină, de cimitir turcesc,
A strîns atîta pace în stîncă și pămînt
De se sărută cerul cu toate cîte sint ?
– Decorul prinde-n golfuri albastre, depărtarea:
De unde-ncepe cerul ? Unde sîrșește marea ?

Cărămizile – piatra se-ntinde pe terase,
Bronz-verde și bronz-roșu în țigla de pe case –
Îngălbenite drumuri se urcă și coboară –
Le-ai mai văzut – și totuși le vezi ca-ntîia oară !

Flori mici, timid crescute, te-așteaptă, arămii –
Ce mină și le-ntinde ? Ce suflet le primi ?

Flori, mină, suflet, ziduri, copaci, porți vechi, cișmele
– Atît de felurite, și-același cer în ele !

Neverosimil, totul cu pacea se confundă !
Plutesc, pe cer, corăbii ? E soarele-ntr-o undă ?

... Pămînt și cer și apă s-au strîns și se făcură
– Cu plante și cu oameni-o singură făptură ...

Mă văd trăind în tine – și-așa mă regăsesc ...

În amfiteatru – dealuri și case strălucesc...

1938

Gest

Ghiceam, prin sita nopții, un trup de rîndunică ...

Tăcerea, printre stele, s-a tolănit, unică –
De n-am rămas de veghe decît noi doi și marea ...
Îți auzeam dorința, – îți ascultam suflarea, –
Îți descifram, în suflet, porniri și ezitări, –
– Și-nchipuindu-mi gestul, închipuiam tertări !...

... Te contura văpaia – ca să te simt mai bine.
Cu mii de brațe strînse te-nlănțuiam de mine,
Și te sorbeam cu mîna, cu coapsa și cu gura ...
Prezentă pretutîndeni, – îți mistuiam căldura
Acoperindu-ți trupul suav – ca-ntr-o uimire –
Cu sărutare aspră și-mbrățișări de mire ...

... Sfirșea, – înflorată, – o noapte. Nu visam ?
Trup zvelt de rîndunică – așa cum te ghiceam –
Prinzînd eternitatea în gestul efemer ...

... Pe nesimțite, zorii s-au aninat de cer !

1938

Tristețe

Ce gravă cade seara și ce decor solemn !
Chiar murmurul de ape se stinge, la un semn ...

Spre dealuri, păsări negre s-au culbărit în vie —
— Tristețea împletește în juru-mi, colivie.

În care parte-a lumii e gândul tău acum ?
Te strîng în brațe, totuși, iubito, ca și cum

Făptura ta întreagă ar fi aici, cu mine ...
Aș vrea să-mi strig durerea, ca să-nțelegi mai bine

Cum mor în juru-mi toate — cînd nu te simt a mea !...
Copacii, iarba, dealul, mă-ntreabă: „unde-i ea ?”

De ce ai vrut să tacă refrenul apei ? Care
E semnul ce oprește a cerului mișcare ?

Mă simt atît de singur — și-atît de fără-ndemn !
... Ce gravă cade seara și ce decor solemn !

1938

Scherzo

Să-mi îngădui, My, să-ți spun
Toate vorbele banale :
– Suflet clar și cald și bun –
Cînt de bucurii astrale,

Patimă de gînd trupesc,
Rug de doruri și de vise,
– Și divin și omenesc, –
Brațe spre etern deschise.

– Toate cite mi le dai
Le ador, și mi se pare
Că ne-am mai iubit noi, My,
Printre epoci milenare ...

1938

Pe malul Argeşului

Ascult, — şi apa curge discretă şi tăcută ...

Puteai să fii o giză, o floare ori o ciută,
— Ceva la fel cu locul — un fir de iarbă, poate,
Şi totuşi, doar pe tine te-aş fi ales din toate !
M-aş fi plecat spre tine — cu viaţă şi cu moarte —
Lăsînd ursitei grija pe drumuri să ne poarte, —
Ţi-aş fi vorbit cu şoaptă de ciripit şi vînt,
Urcînd în tine sevă de stea şi de pămînt,
— Ori ce-ai fi fost, oriunde, oricum : te-aş fi simţit,
În răsărit de soare la fel ca-n asfinţit,
În linie, în gesturi, în sunet, în culoare,
— Te-aş fi simţit prin tot ce mă bucură sau doare —
Şi-ai fi-nţeles în clipa de vrajă şi uimire
De ce, în veşnicie, e doar o regăsire !...

Ascult, — şi apa curge discretă şi tăcută ...
Pe frunte, amintirea ţi-a desenat o cută, —
Pe cerul din privire trec îndoielei de-o clipă
Şi-o umbră-şi profilează fugara ei aripă ...

Vorbînd, se linişteşte lăuntricul tumult ...
... Tot ce-mi spui tu acuma — eu am ghicit de mult
Într-aripări duiioase de visuri omeneşti —
Ce te-au făcut, anume, să fii așa cum ești

... Tu știi că ești frumoasă ?

Tu știi cît ești de bună ?

Dă-i voie bucuriei din inima-mi, să-ți spună,
— Cînd fragedă și tandră de brațul meu te-anini :
Cum se ivește-o lume de cîntec și lumini.

De-acuma înainte — e simplu și firesc:
Ne-am regăsit pe drumul divin și pămîntesc
— Torente contopite — simțiri îngemănate
O singură iubire făptura ne străbate, —
De nimeni tulburată, de nimeni abătută ...

... Ascult, — și apa curge discretă și tăcută !

1938

Noapte

Sînt obosit ... În noaptea în care mă cufund –
Durerea-mi răscolește, sub ape, pînă-n prund,

Pînă-n adînc, în lumea pe care-o știu doar eu ...
Prezentă pretutîndeni, te regăsesc mereu ...

Încerc să-ți scriu. Departe, pe unde ești acum, –
Simți dorul cum te cheamă și cum își face drum ?

Simți locurile, toate, pe unde-am rătăcit,
Cum îmi vorbesc de tine și-ntrebă: „n-a venit ?”...

... Ce împietrită-i noaptea, ce neagră, fără stea !
Orașul doarme ... Strada a ațipit și ea ...

Cu-ncrederea cu care copilul suferind
Așteaptă alinarea, – încet, un braț întînd,

Și-mi plec spre tine fruntea, de parc-ai fi aici ...
Tresar ... E gol în juru-mi ... Nu-i încă zi, și nici

Durerea despărțirii n-a renunțat la dor !
De-atît nesomn și ochii și sufletul mă dor ...

Sînt obosit ... Ce-mi spune iubirea, și-o ascult ?
E-atît de noapte-n mine ... O să mai fie mult ?

1938

Sub lună

Atît senin, sub lună, cînd a mai fost în lume ?
Lumina zilei parcă a-ntîrziat anume, –
Lumină tolănită pe stînci și peste văi,
De parc-ar arde-n noapte mulțime de văpăi, –
Lumină-ncremenită sub mina unui vraci
– Lumina zilei, prinsă de ierburi și copaci ...

Din ochi, cu nesfîrșitul, vorbești îndeosebi ...
În liniștea deplină – tăcînd, răspunzi și-ntrebi ...

E noapte ? Iată luna, imensă, ireală, –
Nimb auriu – lumină – urzește din beteală !

... Vor munții și pădurea și cerul să te vadă
De stăruie beteala în jurul tău, grămadă ?

1938

Febră

Ce temeri – cu străine accente – au purces
– În limba lor ciudată și fără înțeles –

Cu strigăte stridente sub bolta-ntunecată, –
Că gândurile-mi, toate, s-au alarmat deodată ?

... Erau, în zarea albă, – acolo sus – pe creste –
Împurpurări ferite de gândurile-aceste ...

Acum, în febra nopții, amorfe-ngrijorări,
Apocaliptic joacă pe crestele din zări.

... Cuvîntul tău e molcom, – și, totuși, doare greu ...
În fond, rostești tu oare ce-aud, acum eu ?

Știu: pînza de păianjen, pe ochi, se țese deasă,
Urechea se înfundă și vorba-i înțeleasă –

Ești la un pas de mine și nu te mai zăresc,
Cu simțurile, toate, în spațiu te ghicesc, –

– Ca să nu cad, mă sprijin, – schițez un zîmbet trist
Și – fără să mai bănuiesc –: de mult nu mai exist ...

Vezi ? Totul se destramă, imaterial, din mine ...
Doar zîmbetul rămîne, plutind duios spre tine !

1938

Ecoul

Cum doare citeodată neliniştea ... Ții minte
Ce pauze imense dormeau între cuvinte ?

N-ai descifrat privirea-mi, ca-n alte dăți, — și n-ai
Știut ce zbuciumare în inima-mi găseai ...

Aș fi-ncercat anume să mă salvez vorbind:
Mă surprindeam, pe apa ecoului, plutind ...

Rosteam — în gând — povestea cu mii de amăgiri,
Simțeam în mine taina duloasei îndrăgiri

Așa cum ți-am mai spus-o, — cum o repet acu' :
Cum nu se poate altfel — și cum o știi și tu !

Știu c-am tăcut: dar n-aveam să-ți spun nimica nou
Și tot ce ți-aș mai spune, ar fi doar un ecou ...

1938

Pas cadențat

Pas cadențat și cîntec :
trec ostașii.

În promoroaca toamnei,
ce tînără e dimineața rece !
Prin satul proaspăt
— cu cîntecul —
pășesc cu ei:
sunt, toți, „ostașii mei“.

... Bătrîna care s-a oprit, privind,
și-a înodat broboada cît mai strîns ...

A izbucnit bătrîna-n plîns.

Cîntăm, și trecem mai departe.

În zări e liniște; lumina, jucăușă,
a pus culori de toamnă și de brumă
pe frunzele de nuc și de porumb.

Bătrîna plînge,
cîntecul plutește — rîndunică-ntîrziată —
și pasul nostru e de plumb.

1939

Ecouri

Cine strînge ecourile, toate,
în inima mea ?

Am trecut, singur, pe cîmpia fără sfîrșit.

Toate durerile lumii
despleteau sfișieri :
plumbul serii îmbrăcase, metalic, orizonturile ...

... tăcerea curgea,
maiestuoasă, —
peste clocotul înăbușit ...

... sîntem noi,
oamenii,
pe toate fronturile !

1939

Singurătate

Tunelul fără capăt al nopții ...

Comprimă toate resorturile
ca să nu izbucnești, –
groaza mea de singurătate ! –
– vagabondaj agonic prin toate posturile,
goană după o licărire de lumină,
după un cuvânt bun,
după un zîmbet omenesc,
după un pic de liniște între oameni liniștiți, --
poate, chiar după o nouă neliniște ...

cînd ai să-ți întîlnești singur privirea
– în întuneric –
atunci,
abia atunci,
nu va mai fi, pe pămînt, singurătate !...

De ce alergi atît de grăbită prin tunel
inima mea ?
... am să obosesc alergînd după tine,
inima mea

Înțeleg. Te-a rănit toamna.
E frig, pasărea mea speriată,
și tunelul nopții e fără capăt !...

1939

În parc

(RESEMNARE DE TOAMNĂ)

O frunză roșie,
o frunză galbenă ...

ecoul serii, idilic, agonizînd.

Toamna-și face datoria
și fiecare plantă
scuturîndu-se resemnată
oftează:
„Fie !”...

O frunză roșie,
alta galbenă,
alta pămîntie ...

Fie !

1939

Cantonament

Aci nu-i nimeni. Casa e pustie.
Ograda în dezordine.
Un ciine se apropie – mișcînd timid din coadă –
și cu priviri umile
își pune capul jos ...

văzduhul poartă haină de noroi.

Ce toamnă !...

Ce-i A Sofiei Gheorghe ? Ce ți-a spus moșneagul ?
Aa ! „e ostaș” ? Și „nu avea pe nimeni” ...

Opt cai și trei soldați.

Repede ! Ce mai stați ?!
Adună-ți oamenii,
fă ordine prin curte,
ai grijă și de ciinele rămas al nimănui,
adapă caii, dă-le de mîncare,
Și ...

... unde-ți zboară gîndurile
A Sofiei Gheorghe ?

1939

Decor de război

Ciini vagabonzi
scormonesc pământul,
în deal,
lingă crîng ...

soarele toamnei zimbește absent ...

ciini vagabonzi latră strident ...

corbi, vislind cu gesturi de convalescent ...

ce lătrat agresiv și ce miros de holt !
decor de zăpadă, de pământ, de noroi, —
— un stîrv de cal dezgropat
de ciini și de corbi ...

Soarele toamnei zimbește spre noi :
decor de război.

1939

Note de seară

Trec norii, gravi, în ritul păgîn al înserării.
... Ce multe și ciudate culori pe-ntînsul mării !

Departe, înspre coasta cu brațul arcuit,
Prin ceață, parcă valuri spre cer s-ar fi suit

Fărămițînd — pe coame de spume și metaluri —
Imaginea difuză, de ape și de maluri.

Acum, prin pînza ploii, se estompează totul.
În portul gol sosește și noaptea, de-a înotul, —

— Și-ncet, din țărîm se surpă o palmă de pămînt.
... A spus ceva, Balcicul ? N-am auzit ! E vînt !

1940

Balcic

madrigal intim, pentru Mai

Sunt ale noastre, stîncile și malul,
Și drumurile – multe, cîte sunt –,
Și-asinii bleși, cu pasul lor mărunt,
Și casele turtite de pe dealul

Pe care-aleargă puii de tătari ...
Sunt ale noastre șoaptele-nspumate
Și murmurele mării turburate,
Și vîntul cu accente-atît de tari !

... Ce poate ști străinul, trecătorul,
– Chiar cînd admiră-un colț mai pitoresc –
Că-n orășelul cu aspect turcesc
Viața noastră și-a găsit decorul ?!

1940

Pe deal la Cochirleni

pentru Mai

Am să-mi aduc aminte, acum și-ntotdeauna,
De florile plăpînde – pe deal și prin poieni --
Cînd gîngașă-ntre ele, păreai ca ele una,
Privind albastrul apei, spre lac, la Cochirleni ...

Depart, macii roșii se sărutau sub soare,
– În preajma-ți galben, verde și mov priveau spre cer.
– Timid, un fir de iarbă te-atinge pe picioare, –
Tăcerea cîntă-n inimi pe coarde de eter ...

„Nu mă ultă”-ntîlnindu-ți privirea, – tot albastră,
Te-a sărutat, suavă, – și-n calmu-ntregei firi
Recunoștea o soră, – ca și iubirea noastră
Aprinsă-n bucuria acestei regăsiri !...

1940

Tatăl nostru

Tatăl nostru
carele vii de la muncă, —
obosit,
incovoiat,
cu mâinile grele,
cu fruntea umbrită de frigurile grijilor,
sfințească-se numele tău,
facă-se voia ta,
— precum în cerul viselor tale,
așa și pre pământ !

Pîinea noastră cea de toate zilele,
dă-ne-o nouă, astăzi,
trudită,
frământată cu vлага ta,
dospită în freamătul mașinilor, —
pîinea noastră cea de toate zilele
după care mai jinduiesc copiii și copilele
în veacul de foame și nădejdi ...
Dă-ne-o,
împreună cu toate gîndurile tale,
ca să creștem
răzvrățiți împotriva nedreptății,
dîrji pe baricada libertății,
— dă-ne-o nouă, astăzi,
bună ca tine,
— pînă se va împlini povestea
cuvînt cu cuvînt:
precum în cerul viselor tale,
așa și pre pământ !

1946

Dor

(CAUZALITATE)

pentru Mai

... Toamna trece pe sub brazi,
Vîntul bate spre coline, —
Niciodată, pînă azi,
N-am vorbit așa cu tine :

Vremea moare veștejit,
Și — sub liniști aparente —
Cerul, bolta și-a-negrit :
Toate stelele-s absente.

Spune-mi tu — iubita mea —
S-ar putea să nu mai vină
Decît noaptea cea mai grea
Fără zîmbet de lumină ?

*

Mi se pare, uneori
Că plutesc pe-un val de ceață, —
Că pe coarde de vioară
Toate cîntecele-ngheață !

Spune-mi tu — iubita mea —
Vine-o primăvară nouă ?
Cîntecul va mai vibra ?
Sau să-mi frîng vioara-n două ?

*

... Simt că-ncerc să pun în vid
Fantezie și culoare !

Ochii, oboșiți, se-nchid,
– Întunericul mă doare !

Spune-mi tu – iubita mea –
Crezi că gândul o să spere
– Cîrțiței asemenea –
Numai beznă și tăcere ?!

... Dar tu știi – iubita mea –
Că viața mea e plină,
Cînd mă aflu-n preajma ta,
De nădejdi și de lumină.

Niciodată, dragă Mai,
Dorul n-am putut ascunde :
Unde ești ? De ce nu-mi dai
Cerul ochilor ?!

Răspunde !

1952

Moment

*pentru Mai
cu ele trei...*

Peisaj provincial
și contrast fără pereche :
cerul, marea, birja veche,
-- birja cu un singur cal !...

Carul mare, luna nouă,
briza serii – tot ce vrem !...
– ce ne face să tăcem
și noi doi, și ele două ?

1955

Trist ...

Stau țintuit de suferințe --
și nu știu care e mai grea:
tristețea dragelor ființe
sau însăși suferința mea ?...

Nădărduiam să dau răsfățuri
dar -- în durerea-mi de nespus --
la masa marilor ospățuri
nici o fărîmă n-am adus ...

Privesc, cu stînjeneală, jocul
și-aș vrea -- cînd nu mai pot să zbor --
să nu le pot umbri norocul,
nici dulcea voioșie-a lor ...

... Prin gîndurile-ntunecate
nici o lumină n-a pătruns ?
Ba da ! Îndemnul lor răzbate:
le-aud cum rîd -- și mi-e de-ajuns.

1955

Lună plină

moment pentru Mai

Învăluți în aburi de vis și lună plină
Salcimii dorm pe brațe de liniște deplină ...

Durerea se-nclătează de gânduri și de trup --
și ghearele-i sfișie, și scormonesc, și rup ...

La câțiva pași e marea (frumoasă, negreșit !)
și totuși e departe, pierdută-n nesfârșit ...

Mi-o-nchipui răsfățată, și luna răsfirindu-i
beteala risipită, în joc de-oglinzi, la rîndu-i ...

Se strînge-n mine zarea, la modestia rimii
și -- pironit în scaun -- invidiez salcimii ...

Nu ! am s-alung otrava ce-n taină s-a ivit,
și cioburile negre, de optimism strivit,

Și-am să-mi aduc aminte de mare și de lună
cum le-am văzut alt'dată cu tine împreună !

Durerea-și sfarmă colții: și i-a sfărmat și-acu' !
Renasc !

E lună plină !

-- așa-i c-o vezi și tu ?!

1955

Zîmbet

Priveai, de la fereastră, amurgul ce-și lăsase
Paleta-nsîngerată – pe mare și terase ...

Sfirșea – înflorată – o zi ...

Un far, departe,

Clipea – crezînd că poate, prin semne, să ia parte

La jocul de lumină ce se ivea pe cer ...

Cîntau – un val și-o stîncă ...

Desprinse din eter

Veneau – pe zvon de gînduri -- cuvinte

fără grai ...

– Ce armonii și taine șopteau -- că tu zîmbeai ?

1955

Epitaf

Pana de nădejdi și vis
obosită -- a căzut :
a crezut în tot ce-a scris
și-a scris numai ce-a crezut.

1955

Ca să parcurg

pentru Mai

Ca să parcurg
etapele – în drum întors –
te-am luat prin aparenta liniște de-amurg,
cînd toate violetele și-au stors
culoarea și miresmele sub pașii mei,
te-am luat să vezi
un univers de jar și de zăpezi ...

Ca să-mi ghicești prezența permanentă
sub steaua immanentă
a clipei răzvrătită-n veșnicie,
am colindat cu tine împreună
poteci cu luminoasă poezie
și le-am cerut să-ți spună
de mai trăiesc și mai răsună
ecourile –
ecourile viselor cîntate
atunci cînd clopotul din inimă știam că bate
ca înfinitul, în eternitate ...

Mă bucuram să-ți desfășor
prin galeriile săpate
cu dalta vremii, în granit,
firidele – de patimi calcinate –
și înflorind mănunchiuri de cristale
care-ar zîmbi privirii tale,
să fac să se deschidă cuiburi de geode
– desăvîrșite și materiale ode --
ca să-ți ofere pe itinerar
arhitectura spectrului solar !

... te-am luat prin aparenta liniște de-amurg
— precum un demiurg —
să te conduc la zbucium și la viață,
la tot ce chinuiește și răsfată,
să vezi ținut de lavă și de gheață,
— și să mă-ntîmpine,
să simt vibrînd
— o, vanitate ! propria-mi creație —
întregul univers clădit în gînd,
întreaga mea realitate
în care clopotul din inimă răzbate
în jerbe de culori și de lumină,
să simt din nou
tumultuosul viselor ecou
în armonia serii pline
de nesfîrșitul frămintărilor din mine ...

... dar de văzut, nu te-am văzut
decît pe tine !

1955

Geodele...

pentru Mai

Dac-ai pătruns
în labirintul meu de umbră și lumină,
în galeriile cu bolți și prăbușiri
cu taine și cu străluciri
de mină –
dacă de-a lungul stîncilor sterile
ai întîlnit filonul de metal –
n-ai bănuț geodele în care
ți-am pregătīt buchetele polare
în geometrii de linii și culori,
în translucide forme de cristal,
în poliedri dăltuiți cu fantezie
din dragoste și poezie,
geodele în care-aveau să stea
buchetele din aluat de stea !

... pereții minei pot fi reci și umezi
dar flora de cristale
– această floră luxuriantă
pe care-o-nchin desăvîrșirii tale –
își va păstra-n eternitate
culoare, linie și puritate,
mărturisindu-ți prin prezența ei
descoperită ori ascunsă încă
sub stratul dur de stîncă –
incandescența care-a zămislit-o
ca să te bucure
în amintirea mea,
iubito !

1955

Destin

Cu timpul umbre mari din patru zări
Coboară mina veșnicei uitări

acoperind cu omenesc destin
ecoul efemerului festin !

N-o să rămână, poate, nici un vers
din cite – ani de ani – am scris și-am șters,

nici un cuvânt din cite-am așternut
pe-al paginilor pur și alb ținut !...

Dar tu, cel care-n suflet mi-ai mijit,
pe care l-am iubit și l-am slujit,

miracol viu și lacrimă și crez,
lumină ce-ai dat trudei rost și miez,

iluzie spre care-am năzuit
nădăjduind, căzînd: c-aș fi suit –

– tu, visule, de moarte nu te temi !
vei dăinui, sînt sigur, peste vremi !

1956

Cîntecul

(FINAL)

Am scris cu pană aspră. Adeseori, cu sînge ...
m-am mistuit prin bezne cu fiecare foc --
Iar inima -- oglindă ce prinde și răsfrînge --
a adunat și zîmbet și scrișnet, la un loc.

Ecou din frămîntarea iscată în mulțime,
cîntarea-mi -- ca să deie izbînzii trup și glas --
a fost, mereu, doar umbra țesută-n gînd și-n rîme,
Ce-o însoțea, urmînd-o spre piscuri, pas cu pas.

Ah, gheața veșniciei nu știe să dezmierde,
iar iecele uitării potecile-mi aștin --
Ce va rămîne oare din zvonul ce se pierde,
pe care-l soarbe noaptea pușin cîte pușin ?

... Pe culmi de vis se-nalță -- cu firea-i omenească --
îbînda, ale cărei nădejdi le-ai îndemnat, --
Iar cîntecul, în ceața adîncă și firească,
se-afundă și dispare, solemn și resemnat !

1957

Armura

E – poate – numai aparentă:
– un coif și-o platoșă de vis ...
o simt în juru-mi, immanentă, –
și-mi lasă pieptul larg deschis.

Aș lepăda-o, dar mi-e teamă:
ca ispitit de-un gând absurd –
m-aș azvîrli spre ce mă cheamă
în ceața clipelor să zburd –

despovărat de timp și spații,
momeală proprie, – flămînd
de siderale incantații,
din cupa fulgerelor bînd !

Dar sus, pe piscul unde nu
ajung neliniști și tristeți –
eternitatea morții pune
neiertătoarele-i peceți.

... Priviți armura-mi necesară –
pe care-o port, sub care lupt:
e din oțel pe dinafară,
și singeră pe dedesubt.

1957

Seara la pescuit

Albastra cupă-a bolții s-a răsturnat, sfoasă,
Trăgînd în adîncime, prin unde, cît cuprinzi --
Nu-mă-uita, și iarba, și salcia pletoasă,
Și chipurile noastre pe funduri de oglinzi ...

Vezi ? Totul se desfiră și tremură-nspre maluri --
Și clipele se lasă chemate și se scurg
Topindu-se-ntr-un zîmbet cu liniștea din valuri,
Cu ziua ce pălește în umbrele de-amurg ...

Opaițul de seară se-aprinde și se stînge, --
Cresc valurile serii, suînd, obositor --
Și doar o libelulă coboară-n zbor și atînge
Lucirea împletită de-oțel și cositor ...

În sat inmugurește joc sprinten de lumină
Și pacea își așterne tăcerea sub botfori
În timp ce -- ca trezită -- se-arată luna plină
Privindu-se-n oglindă prin trestii și prin sfori ...

1958

Iluzie

Căzuse, cîndva,
un vreasc în pădure --
și-n bezna-i visa
luminile pure:

visa cer smălțat
pe care să-l vadă
– ca ieri – înălțat
din tînără mladă ...

visa și privea
pîndind să pătrunză
o rază de stea
prin stratul de frunză ...

(ah ! vis întețind
iluzia tristă :
să știi, putrezind,
că cerul există !)

1959

Tabloul

Pe-o pinză cu flori
zimbesc trandafirii
și cîntă-n culori
imaginea firii:

sînt roșii, vibrînd,
în zeci de nuanțe –
petale redînd
lumini și speranțe.

În juru-mi se-aud
pufniri și reproșuri:
– Tabloul e „crud” !
Și-s prea multe roșuri !

... Ah ! poate că nu-i
pe gusturi nătinge.
Dar știu că-l făcui
cu propriu-mi singe.

1959

Din singurătate

*„Ah, organele-s sfărmate
și maestrul e nebun !“*

Iată-te, orbecăind
prin noi solitudini !
... Gindule ! te-i fi căind,
la mari altitudini ?

negru adînc, liniștit,
de veșnice goluri –
... bolta s-a dezmiriștit
de orice simboluri ...

– stai, zbuciumat năvodar !
de ce te mai chinui ?...
cîne se-agită-n zadar
cînd nu știe destinu-i ?

– Nu mă voi mai resemna
în singurătate !
chinul meu, dor va-nsemna
de ce-i în cetate,

dorul de oameni răzbind
prin bezne, tuneluri –
dorul de flăcări scriind
spre magice țeluri –

iar de va fi să-mi înece
în apa uitării
luntrea pe care-o petrec
spre limita zării,

mă voi întoarce din nou
cu ochii spre creste
să văd — prin negrul ecou
zbucniri și proteste !

1959

Prezență

— Ce mai cauți, aici, între oameni
umbră discret pe ziduri prelinsă ?
doar cu norii de plumb mi te-asemeni,
nu cu flacăra veșnic aprinsă !

— Am fost foc pe altarele muzii,
aprig torent de jar și vilvoare,
foc de vis torturat de iluzii,
picătură de stea și de soare !

Între voi retrăiesc — iar și iară —
chinul plăcut al jertfelor mele,
și zîbind către vremea fugară
bucuria mă-nalță spre stele !...

... Am greșit ? Mi-a fost soarta ingrată ?
A fost flacăra mea ireală ?
De-aș trăi între voi, încă o dată,
aș mai face aceeași greșală !

1959

Final

... Tresărind, pregătindu-te-n pripă --
Ca și cum ai sfirși peste-o clipă !

Ca și când, lepădînd o povară
Te lași prins de vreo undă fugară,

Ca și cum te cufunzi dintr-odată
Într-o liniște imaculată !

Ca și când tac și pîrghii și roate --
Și se scutură florile, toate ...

Ca și cum treci cu bună știință
Prag de umbră, rîvnind neștiință --

Ca și când ceru-și sfarămă-naltul, --
Ca și cum, dintr-o dată, ești altul ...

Despărțirea cu bici de zăbavă
Ți-aduce licoarea suavă

Drumul ? Unul, și fără răscruce !
... Numai dragostea te mai conduce --

Numai dragostea, pură și bună,
Mai rămîne cu tine-mpreună,

Ca și cum peste umbră și ceață
Te-ncălzește și te mai răsfață !

Să te rupi de plăceri efemere
Ca și cum veșnicia te-ar cere,

Ca și cînd ai dat totul uitării
Limpezindu-te-n graba plecării,

Ca și cum în sfîrșit ai pricepe
Fericirea cu ce gest începe – ...

Doar tăcerea supremă să fie
Impecabilă filozofie !

1959

Visurile

Cum de nu-i și nu e
Nimeni să-mi răspundă
Cine-mi bate-n cuie
Liniștea profundă ?

Jarul prins sub ghețuri
A-nceput s-apună —
Noaptea-n vâl de cețuri
Umbrele-și adună,

Risul neputinții
Inima-mi străpunge — :
Am în fața minții
Visurile-mi ciunge,

Visuri ostenite,
Pure și neroade —
Cu, înțepenite,
Aripe schiloade ...

Cine-mi incolțește
Visurile mele
Sfîșiind, hoțește,
Ce-a rămas din ele ?

Iată-mă-s: epavă
Care se mai zbate,
Respirînd otravă
Și singurătate !

... Hai, izbăvitoare
dragoste eternă !
... Pentru cine-s oare
Steagurile-n bernă ?

*

Lașă, ori vitează,
Pleacă-te, secundă,
Și-mi cristalizează
Liniștea profundă !

1959

Sonet

Iar te-am surprins pe drumul de suplicii
Spre țelul doar în visuri accesibil
– Sub cerul tău absurd, indefinibil –
Bătrîne gând întinerit de vicii !

Te mistui și renaști pe-un gol oribil
Și nu-nțelegi ce joc de artificii
Momindu-te, așteaptă sacrificii –
Setos și irizat și intangibil !...

N-ai învățat nimic și niciodată
Din marea poezie zbuciumată,
Din efemera noastră existență,

Din visurile noastre de mai bine
Ce s-au aprins în mine și prin tine –
Seismograf uman prin excelență !

1960

Oamenii ...

pentru Mai

Pana mă-ndeamnă la scris
Inima-mi bate mai tare :
Sînt un fugit ? Un proscris ?
Un condamnat la uitare ?

Timpul mă-nșală, încît
Umbra pe ochi mi se lasă.
Ne-am zbuțuiat ? Cum și cît
Nimănui azi nu-i mai pasă !

Nu-i vezi pe toți la festin ?
Chiotul crește și crește –
Oamenii duși de destin
Trec mai departe, orbește –

Trec surzi – și n-ar zăbovi
Ca să-nțeleagă ce rană
Sîngeră-n inimă și
Picură singe sub pană !

... Cu înțelegerea ta,
Vino și spune-mi, iubito :
Cum de pot oare uita
Drama pe care-au trăit-o ?!

1962

Visul

Eu tot mă-ngin cu visul ! În anii grei, de luptă,
Nici n-aș fi vrut, vreodată, de el să mă dezbăr :
Călăuzindu-mi gândul, văpaia-i ne-ntreruptă
Mi-a luminat drum aspru – dar drum de adevăr !

Cînd temnița prigoanei și lanțul umilinței
Mă povirneau să gîtui din om ce-a mai rămas –
Cînd negura și moartea pluteau scrișnindu-și dinții,
Doar el venea, cu șoapta-i, să dea nădejdi glas !

De cite ori, celula și strîmtă și murdară,
Și-a-nșuflețit deodată tavanul mohorit
Cu zugrăveli iscate din zvon de primăvară,
Prin nesfirșitul nopții să-mi țină de urit ?

De-abia acum, în ceasuri de doruri zbuțumate
Îl văd cum zburdă tînăr pe-al vieții meterez,
Și-l însoțesc, sub cerul cu semn de libertate,
Și-i simt chemarea dîrză și caldă, – și visez !

1962

Icoană de toamnă

... Amestec și-mpletesc rugină
Cu umbra direlor gălbui —
Și pun beteală de lumină
Și-un pic de verde, unde nu-i.

Întind o pată de culoare
Pe zarea-n ape albastrii —
Ca un tîrziu apus de soare
Pe-un vechi chenar de sihăstrii —

Dar roșul care se prelinge
Nu-și ia flința din penel,
Și-o flacără ce nu se stinge
Zbucnește aprigă din el,

Și toamna inimii tresare
Cu doru-i încă pătimaș
Ivind Siret și Olt și mare
Și Dunăre și Făgăraș !

1962

Notații de toamnă

De cînd știți limba pămîntului meu,
frunzelor, foilor ?
v-ați desprins tremurînd
smulse de vînt
în murmurul ploilor --

toamnă de goluri --
cer negru, tabu :
zgribulit, ca frunzele moarte,
parcul Saint-Cloud ...

dintre iedere verzi
ochii toamnei timpurii
rotesc priviri de obicei indiferente

seara oftează
într-un decor superfluu --
ca-n Făgăraș, ca la Rodna --
în parc la Saint-Cloud ...

certitudini eterne
se sting, crepîtînd ...

imagine ștearsă
de litografie :
o frunză roșie,
o frunză galbenă,
alta pămîntie ...
Fie !...

... Toamna-mi plinge pe obraji
cu picuri de ploaie ...
de cînd vorbiți limba inimii mele.

frunzelor, foilor !
v-ați așternut mîngîioase
peste-un vis dezgolit...

departe, orașul vibrează –
viața trece peste tăceri
pe aripi de avion
un salut insolit ...

1963

Florile

Pină să-mi strămut umbra –
zăcusem blestemat
hrănind cu propria-mi utopie
brazdele, straturile ...

numai florile mele roșii
strivite,
zdrobite de negura cu cizme de fier
mai agonizau în mîinile mele

am sărutat pămîntul
cînd le-am cules
– una cîte una –
înduioșat de propria-mi milă
și de mila tuturor visătorilor din lume.

... Am sărutat pămîntul exilului meu !

florile mele,
supraviețuiesc :
ochii lor de petale rănite
văd departe,
– departe –
unde libertatea mijește de după gratii !

1963

Toamnele trecutului

Piață.

Forfotă. Lume de brumă și ceață.

Coșuri cu mere,
coșuri cu nuci,
coșuri cu gutui —
culorile toamnei la îndemina oricui.

Toamnă adunată în coșuri.
... amintiri, evocări, reproșuri ...

Prin forfota indiferentă
e-o altă toamnă prezentă:

cintec, zîmbet, chiot,
cules de vie --
rugul soarelui stropește cu aur ciorchinii,
o paletă magică vopsește ciulinii
și pune aramă topită pe frunze de fag ...

... am rătăcit în pustiu --
unde să trag ?

cioburi de culori prăfuite și sparte --
în timp, un veac ne desparte !
coșuri cu alune,
coșuri cu gutui ...
coșuri cu mere, struguri, cu nuci ...

pas fără țel, unde mă duci ?

Piață.
Lume de brumă și ceață.
Trecutul
în vaste cortegii :
toate toamnele cu jerbe aprinse
într-un alai delirant,
într-un joc intangibil ...

imagini fărâmițate ...
ah, tristețe în singurătate,
sentiment indefinibil.

1963

Noua legendă a lui Lot

Cînd n-a mai fost din mine decît suspîn și rană
În toamna obosită de putred și de ploî —
Cu fiecare clipă m-am prefăcut în stană
Privind cu ochi de sare și lacrimi, înapoi.

Încremeneam în spaime și-mi înecam oftatul,
Dar nu precum femeia acelu biblic Lot :
Și azi străbat pămîntul de-a lungul și de-a latul,
Cu ochiul, cu piciorul, cu gîndul — peste tot !

Mă cațăr, cad, urc iarăși, bat lungi poteci de gheață,
Calc prin nisip în flăcări, trec mlaștini de coșmar, —
Și rodia visată, de aur și dulceață,
Îmi lasă gust de silă, de muced și de-amar.

Zoresc, și smulg din fața-mi priveliștea fugară,
Și sfișii harta lumii de-azur și de noroi —
Și duc în pribegie tot dorul meu de țară,
Și prind puteri zvîrlindu-mi privirile-napoi !

... Vînduseră și țară și steag, pe-un blid de linte —
Întemeind pe sînge spurcatul lor bairam ...
Plecînd — vedeam doar umbra-mi pornînd-o înainte.
Eu, rămîneam. Sau, poate, că nici nu mai eram.

1963

Timpul

Printre indoieli și căutări —
sprijin în solitudine :
timpul !

printre neliniști și dezolări —
numai o atitudine :
timpul ...

printre speranțe și așteptări —
certitudine :
timpul

1963

În aşteptare ...

(TESTAMENT)

... Aştept. Presimt ce vine. Revolta mea e vană :
Suprema întâlnire se-apropie, fatal ...
Destinul singerează pe cea din urmă rană
Pe care umbra, neagră, s-a-nscăunat brutal.

Ştiu că păşind hotarul, am să vă rup de mine
– iubirea mea de-a pururi, şi voi, copiii mei –
Dar n-aş vrea sfişierea cu lacrimi să se-mbine,
Nici negura de doliu şi valet, la voi trei !

Aş vrea, plecînd, iubirea-mi necontenit purtată
În dragoste să lege ce-aveţi frumos şi sfînt –
Şi să-mi simţiţi prezenţa – cu voi – de soţ şi tată,
Aşa precum ştiu astăzi că bine-vă-cuvînt !

Tristeţea mea se-afundă în marea resemnare,
Vă văd – şi nu mă satur strîngîndu-vă la piept ...
De v-am greşit vreodată vă cer acum iertare !
Şi vă sărut pe creştet, iubitelor ... Şi aştept !

1963

Dorul

Stai copleșit, strivit de amintiri ?
Ai fruntea numai umbre, gânduri, cute,
de parcă depeni visuri și prefiri
mătânile vremilor trecute !

Te vreau crescînd în mine ca un zbucium
Cu izbucniri de flacără arzîndă :
Ridică-te și fă-ți tristețea bucium,
Fereala pumn și chiotul izbîndă !

1963

Ninge

Un strat de ninsoare
și-un văzduh de fulgi ...

alb resemnat
peste liniștea ochilor ...

tăcerea s-a tolănit
rumegîndu-și înduioșările

ziarele n-au știri cu litere mari

realitatea depărtărilor
perindă imagini de zăpadă
pe pași de pîslă –
și totul e o plecare
pe un strat de ninsoare
sub un văzduh de fulgi –

și totul e alb resemnat –
deși
undeva
trebuie să ardă focul de vreascuri
cu flacără zburdalnică

poate că acum
cînd sunt două degete de nea
pe acoperișurile Parisului,
și ninge
cu fulgi mari, —
ninge liniștit și acolo —
departe ...

1964

Căutătorul de aur ...

Spăl pământul zilelor mele
fărîmă cu fărîmă —

... de multe ori
firicelul de lumină
mi s-a părut că saltă cu zîmbet de soare ...

mi s-a părut,
ori, poate, s-a risipit
o dată cu dăruirile omului care se mistuie ...

spăl și caut,
fiecăre bulgăre,
fiecăre fărîmă,
și preling pe rana inimii
amestecul de apă și pământ, —
spăl și caut scrutînd întunericul.

așa se sfîrșește
într-o eternitate de neguri
— totul :
mina e obosită,
ochiul șovăie,
apusul coboară văluri de întuneric,

șuvoiul de aduceri aminte
joacă scîlipiri înșelătoare,
scîlipiri de-o clipă,
pe oglînda neagră
a pământului zilelor mele.

1964

Binele și răul

Binele și răul
Anii tinereții —
S-au topit în hăul
Noptilor și ceții.

Pentru-a cita oară
Rana s-a deschis
Numai gândul zboară
Pe aripi de vis.

Nu e glas să spună
Cît am vrut să lupt:
Strună după strună
Cîntecul s-a rupt —

Noaptea-și prăvălește
Bezna peste tot
Inima mijeste
Ramuri noi, din ciot,

Și-n tic-tac cu pasul
De pămînt și stei
Mai aude glasul
Visurilor ei.

1964

Teamă

Să vrei să scrii –
și să moară cuvintele
înainte de-a fi rostite –

și totul dizolvat în gol –
într-o singurătate
care te confundă cu golul ...

să vrei să scrii –
și să auzi cum vine sfârșitul
înainte de-a fi spus totul !

1964

Azi-noapte

Azi-noapte

aș fi putut să topesc toate cuvintele

– așa cum se pot topi metalele –

ca să le-aleg și să le torn din nou

– cu alte chipuri, cu alt conținut,

cu alte rosturi, cu alt ecou,

scuturate de zgură,

curate,

întregi,

grăitoare

– așa cum știu să fie metalele –

ca niște flori legănându-și petalele

cu alte chipuri, cu alt conținut,

așa cum trebuie să fi fost la început.

1965

Floarea din pahar

— Cum de-am ajuns în salonul acesta ?

Eu nu-s decît o iarbă
o biată iarbă
cu-o floare stîngace în vîrf ...

licurici de sticlă
se joacă de-a stelele --
și-o flacără albă, rotundă, ciudată,
malmuțărăște soarele-n plafon ...

cum de-am ajuns, aici, în salon ?

mi-aduc amînte
că sorbeam, cu frunzele, cerul --
și că mă legănam pe tulpină
cu rădăcina înfiptă adînc în pămînt ...

cînd s-au frînt stejarii,
— și pe mine,
iarbă plăpîndă,
m-au frînt ...

s-au auzit cizmele
— cizme de oameni și cizme de roți --
călcînd peste toate,
trecînd peste toți ...

eu nu-s decît o iarbă
— o biată iarbă tristă --
cu-o floare bolnavă în vîrf --
știi că va trebui să mor

ca o inimă fără har,
departe
        departe
                departe
oflită de dor —
singerind într-un gol de pahar ...

nu știu cum am ajuns aici, în salon, —
și-ncep să mor
visînd soare
și cer
și vînt —
și zîmbesc cu petalele palide
și mă mîngîi cu gîndul
că rădăcina e încă acolo-n pămînt !

... în codru cresc flori albastre
flori galbene
flori stacojii.

— poate c-au și început a miji !

1965

Pata de nor

*„... și norii treceau
într-o stranie libertate“*

(OSCAR WILDE)

... Pată albă, de nor,
fluturîndu-și marama
aleargă de zor
spre tata, spre mama ...

Știu că duce cu ea
— peste lege și soarte —
lacrima mea
acolo, departe !

Marea cerului orb
poartă, sprintenă, pata :
zările-o sorb
spre mama, spre tata.

1965

... Faceți jocurile

Domnișoară sprintetooară
ai avut prejudecăți ?

sunet dulce de vioară
plimbă gândurile, stol,
între fum și alcool ...

ce vă preocupă, doamnă ?
v-a fost teamă de ceva ?
după cum veți constata
lumea joacă bacara ...
nu vedeți ce berechet e
între bule și rulete ?
Vă mirați ?

E un „progres“
de la sine înțeles !...
Ne fălim cu tot ce-i nou :
țara are cazinou !

Domnule cu patru guși
nu mai ezitați la uși :
crupierii noștri, toți,
sunt – firește – poligloți !
Se vorbește orice limbă,
și
la „casă“
vi se schimbă
– pentru mize –
feluritele devize :
acceptăm și franci
și lire, –
cocoșei,

-- valute „tari“ --
mărci germane și dolari
contrarevoluționari !
Nu avem pentru valute
vechi idei preconcepute,
după cum n-avem deloc
aprehensiuni la „joc“ ...

Construim hidrocentrale,
punem baza lumii noi,
facem planuri cincinale
combătând un nou război
și luptând la masa verde
cu turiștii la un loc
solidaritatea noastră
e-n cagniotă
și în joc :

- Hai !
- Nimica nu mai cade !
- Jocurile sunt făcute !
- Puneți aur ! Lei ! valute !
- Nu mai cade nici un franc !!...

... Șapte ! „Rouge, impair et manque !...“

1965

Telegramele dimineții

Telegramele dimineții
țin isonul metroului
în foșnet de ziare —

pe paginile cu cerneală încă umedă
vorbesc evenimentele
din toate continentele —
din toate țările
din toate ținuturile ...

griji,
nădejdi,
bucurii —
zi de zi ...

La începutul pribegiei
căutam numele tău în ziare —
țară a dorului !
... articole,
telegrame,
notițe,
comentarii,
fapte diverse și întâmplări
de peste oceane,
de peste mări —
iureșul lumii contemporane
— cu „titlu“ pe pagina-ntreagă,
ori cu „titlu“ mai mic ...
... numai despre tine
nu pomeneau, niciodată, nimic !
...Ba, nu ! O singură dată,
de mult,

cu litera cea mai mărunță
— în citeva rînduri —
o singură dată
despre un accident de cale ferată ...

... o tristețe
peste atîtea alte tristeți !

... cînd o să citim telegrama
adevăratei dimineți ?

1965

Cîntec pentru mama

M-am surprins
cu ochii pe hartă
alegînd dintre continente și oceane
locșorul cerului dintotdeauna ...

... acolo stă mama
culcată în perne de pămînt
și-mi aude
de sub lespedeza fără cuvînt
flecure tresărire,
flecure gînd ...

ce lege conduce destinele ?
— amurgul, obosit,
și-a tăiat vinele ...

unde e răul, unde e binele ?

există departe ? există aproape ?

... adun tot albastrul
sub obosite pleoape,
și-l topesc în inimă,
și se face cîntec,
— cîntecul pămîntului —
vibrînd pe toate gamele, același motiv ...

... așa e — mamă —
că nici un cîntec nu moare definitiv ?

1965

Moartea inimii

Lumina s-a ascuns în culori
Și culorile-n noapte ...
cîte dimineți
ațiția sori –
și o singură moarte.

Am fugit să m-ascund
cu inima mea
în care domnea o noapte fără sfârșit --
o noapte cu toate culorile topite-n ea ...

eram singur
într-un pustiu
în care nimeni nu-și arunca privirea ...

eram singur
ca un album de amintiri neînțelese ...

Am vrut să alerg, să caut,
să strig --
și m-am întîlnit cu o nouă durere :
cerul nu mai avea
nici stele,
nici mistere --

am tresărit, ascultînd ce era în auzul ascuns,
mi s-a părut că un glas mi-a răspuns
-- ca-ntr-un joc de oglinzi și de glasuri --

mi-a vorbit de țară
și de răsărituri sub bolți fără nouri ...

... inima mea a strigat !

... credeam că sunt voci :
erau doar ecouri.

1965

Liniște

pentru Mai

Într-o duminică de octombrie și de pace
lumina serii se culca voluptoasă
cu pleoapele grele de visuri
zîmbind,
în parc.

lumina serii,
adiînd în mătăsuri,
duioasă,
unduind,
înțelegătoare ...

mărțișorul lumii privea către noi,
ca o petală argintie —

... era liniște,
și toamnă,
și duminică bună și caldă, --
și pașii noștri se amestecau cu seara,
și lumina serii se oglindea în ochii noștri ...

ai simțit inima mea
ce tare bătu ?
și luna, și parcul, și seara
erai tu !

1965

Strigătură

Păsările călătoare
Toate-s slobode să zboare,
Fug de iarnă și de ger
Pîn-ce viscoalele pier,
Rătăcesc pe unde vor
Și se-ntorc la cuibul lor,
Numai oamenii – nebunii –
În izbeliștea furtunii,
După ce se răzlețesc
Cuibul nu și-l mai găsesc !
De s-ar strînge dor cu dor
Toate visurile lor,
Toată dragostea de țară,
Nu s-ar face primăvară
Ca un soare cald și bun
Să-i întoarcă din surghiun ?

1965

Ecou tîrziu

Am fost, dintotdeauna, un zumzet de emoții
— Cochilie de glasuri și vulate de mări —
Ciob de oglindă-n care s-au regăsit, cu toții,
Ecou tîrziu — strămoșii de gînduri și visări —

Toți răzvrățiții lumii care-au murit pe roată
Profeții, răstigniții — și-ntregul lor sodom :
Toți făclierii vieții care-au visat să poată
Încăuna dreptatea și dragostea de om !

Așa am dus în mine, în picurul de șoapte,
În murmure tăcute, aprinsul lor îndemn —
Și licăr ce-și ineacă lumina-n glod de noapte,
Și zare de nădejde și rug și țel și semn !

... Azi, zumzetul se stinge ...

Azul mi se-animă

De volburi de tăcere și susur de chemări — :
Oglinda scoicii sună a pată și rugină —
Doar liniștea visează vuit ecou de mări !...

1965

După naufragiu

Am umblat într-un univers albastru
pe oglinzi jucăușe cu spumă de soare,
pe coame clipind imaginea lumii,
cu vîntul,
cu pinzele,
cu jocul furtunii ...
acum,
după naufragiu
mă legăn
pe urletele și pe tăcerile apelor,
și inelul ochiului meu e gol
— epavă a singurătății —
și destinul mă părăsește
— sub un cer oarecare —
în nerost și uitare.

Ca orice colac de salvare
nu-s nici din metal
și nici din altă materie tare :
sînt o făptură
din cîlți, din lemn și din plută
hărăzită să-ntindă oricui
o mină care ajută.

... cîlții și lemnul încep să putrezească,
oboseala mă cheamă la fund,
am pierdut socotelile timpului,
valurile mușcă din plută cu dinți de sare,

furtuna-și îndeamnă sirepii
pe cer și pe mare,
dar eu știu că trebuie să mai plutesc
– ca o prezență a vieții –
ca o nădejde de nimeni abătută
ca să pot întinde
omului, dacă m-ar căuta,
o mină care ajută.

1966

Capri, în ploaie

Vintul zburlește coame albe
pe triunghiul golfului
sub cenușiul burniței –
spânări de spumă,
defilare fără sfârșit
în fața insulei care miroase-a primăvară ...

sub pulberea fină a cerului
frunzele palmierului vislesc vertical.
Pinul încearcă să-și netezească ciuful,
florile galbene și-au lipit obrazul de stînci,
mugurii și bobocii au încă stîngăcii și mirări ...

din camera cu geamuri mari
coboară în terase, grădinile,
– străbătute și ele, de florul umbrei –
și pun pete de culori tari
pe fondul aburiu ...

lumina zilei cerne o liniște de somn
ca o plutire în brațele eternității ...

... rostogolirile albe
defilează într-o goană fără sfârșit
și insula suride în prada iluziei
și i se pare că a învins destinul imobilității

alunecînd ca o navă imaginară
pe o mare de tăceri
— grăbită,
departe,
orbește,
prin penumbra și ceața-nconjurătoare --
peste coamele albe mereu călătore ...

... Poate, spre soare.

1966

Contrast

Un garden-party –
și totul firesc :
pretutindeni marea –
pretutindeni insula de un proaspăt pitoresc ...
Pe fundaluri de stîncă
buchete de case cățarate
între pete verzi de palmieri și de pini,
și palete multicolore – terase și grădini ...

Soarele se scaldă în toate valurile –
cerul își pune, noaptea, toate podoabele –
și pe toate potecile se plimbă primăvara ...

toate bărcile au fost vopsite de Van Gogh ...

e o liniște de carte poștală ilustrată –
o liniște dintr-o lume de basm și de niciodată –
cu decoruri luxuriante
joc infinit de pietre cărămizii,
de cer, de mare,
de case,
de plante –

o liniște de echilibru și grație.

... sfioasă, uluită, stînjindu-mă,
numai propria mea agitație.

1966

Amintirile ...

Defilează cu podoabe de pietre false
și te umilesc cu bogăția lor mincinoasă
ca să te simți și mai singur în izolarea ta ...

ai sădit cîndva un copac
în mijlocul deșertului —
ca o candelă în mijlocul nopții de-a pururi ...

— ai mai avea ceva de spus
într-o limbă pe care n-o înțelege nimeni ?

nu te opri din mers, visătorule !
numai așa vei putea să legi
în pinza resemnărilor
rănille sîngerînde ale îndrăznelilor tale de odinioară ...

... ele-și petrec brățările și diademele
sticlind de farmecul lor neadevărat
într-un joc înșelător
chemîndu-te în lumea lor de regrete —

trebuie să binecuvîntezi cenușa
care s-a depus pe ochii gîndurilor tale :
numai cine nu știe să se uite înapoi
supraviețuiește ispitelor golului ...

... le-ai dat tot
și totuși mai vor —
pentru că nu pot trăi fără tine :
podoabele lor de pietre false
n-au nici o strălucire
fără lumina ta !

1966

Florența

M-am pierdut — ca-ntr-o rătăcire
între vis și închipuire ...

timpul face pași de-a-ndărăteala în cetate
și fiecare piatră are ceva de spus în eternitate.

numai eu am venit cu toată oboseala veacului !

călăuza mea e dragostea —
prezența ei pune evlavie în fiecare imagine :
toate culorile prind să vorbească
prin albastrul ochilor ei !

... am stat cu gândurile răvășite
lingă leul de marmură cu floarea de crin —

a trecut Dante —
și ne-am încrucișat pe Ponte-Vecchio —

Patriarhul înalt și slab
care cobora de sub cupola Domului
era însuși Michelangelo —

piața s-a golit de turiști —
clopotele de seară au tăcut —
Arno culege stelele —
coloanele, pinzele, frescele încep să viseze,
pe coline lumina nopții calcă verdele și arama,

zbucliumul lumii s-a oprit la barierele cetății,
totul e ireal —

totul e dincolo de timp și de loc
într-o armonie de proaspăt și de duios
de simplu și de curat

... plutesc în neștire
între vis și închipuire
înșirînd pe colinele adormite
liniștea Agapiei,
tăcerea Coziei,
taina Sucevei
și toate icoanele de la Neamț la Horez ...

visez —
și sint fericit să visez !

1966

Cîteodată

Cîteodată,
După ce m-am certat cu toate îndoielile,
Cînd toate nădejtile sîngeră pe cruci —
mi se pare că mă strecor ca o umbră
într-o lume de măști și peruci ...

Undeva,
oamenii mor de glonț ori de foame,
și poeții cîntă binefacerile cătușelor.

Ziarul descrie un nou faliment,
o crimă sentimentală,
un divorț senzațional,
o fraudă, un vid, un scandal ...

... totul a reintrat în normal !

1966

Bună-dimineața

E încă răcoare
și ziua abia-și ridică mugurii de lumină
și pulsul orașului e încă somnoros
și cerul plumburiu cerne burniță
pe bulevarde pustii,
pe oglinda mată a Senei,
pe trecătorul singuratec ...

doar un negru, mătură strada.

Castanii s-au aliniat, pe gânduri,
sub coamele lor verzi –
Sena-și strecoară, stinjenită, vălurile pământii, –
vântul flutură un afiș dezlipit
într-o zbatere inocentă, –
semnalele de circulație se joacă, singure, –
numai măturătorul
înaintează mecanic
în urma tîrnului –
măturătorul negru,
mișcînd ritmic coada măturii,

tăcut,
adîncit în munca lui,
curățînd cheiul
de toate urmele însuflețirii din ajun ...

E încă răcoare –
și nimeni nu se grăbește
într-o dimineață care ia chipul amurgurilor
numai negrul își marchează prezența
într-un gol cosmic,

dă tîrnului o mișcare semicirculară,
întind cu pași mărunți,
ca un robot predestinat să parcurgă
tristețea fără margini
a nesfîrșitului ...

nu-l mai întîlnisem niciodată ...

de ce ne-am zîmbit
ca o „bună-dimineață“ ?

1966

Strada

Motto:

*„A trecut cineva, vorbind
românește ?...”*

Orb și surd la toată
Zarva din mulțime
Am trecut prin gloată
Neștiut de nime —

Neștiind la rindu-mi
Ce ecouri pline
Pot trezi în gându-mi
Murmure străine ...

*

... Vagi tăceri de-o clipă,
Șoapte ce frământă,
Glasuri care țipă,
Vorbe care cîntă,

— Mare agitată —
Toate împreună,
Parcă-i prima dată
Cînd le-aud cum sună !...

*

... Ce-a făcut, anume,
De mă împresoară
Locuri, chipuri, nume
De odinioară ?

Ce fior mă-ncearcă ?
Ce mă mistuiește ?
Ce-auzii – de parcă
Sună-a românește ?...

Străbătînd alaiul,
Caut în neștire
Să răspund în graiul
Dulce la vorbire,

Dar mulțimea n-are
Cum să mă-nțeagă --
Valul în mișcare
Ca un bloc se-ncheagă --

Și-mi sporesc surghiunul
cu singurătatea --
și rămîn de unul
cu străinătatea ...

1966

Lîngă Chantilly

Iarba se bucură,
arătîndu-și firele,
înaltele,
frumoasele.

Din catifeaua pajiștei
tăcerea sărută luciul apei stătătoare
cu glas de lumină
și zvon de culoare.

malul picotește între buchete de izmă
și tufe de nu-mă-uita ...

neliniștea și-a lipit obrazul
de pacea din iarba înaltă –
intimidată de-atîta nemișcare ...

apa-și ține palmele-i verzi
nuferii galbeni, la soare ...

ce privește de necrezut –
ca și cum n-ar fi fost niciodată frămînt,
nici ploaie, nici viscol, nici vînt !

iarba se bucură
arătîndu-și tulpinele
înaltele,
frumoasele ...

**... numai neliniştea mea
aude ce n-aude nimeni !**

**– undeva,
poate departe, poate pe-aproape,
se-ascut coasele !**

1966

Vis

Urcam in vis,
Treptele scării înguste
Spre podul unei case
Pe care o cunoșteam dintotdeauna
Și pe care nu o văzusem niciodată ...

Treptele trebuie să fi fost
de mult șubrežite —
și pașii mei foarte nesiguri :
urcam,
însoțit de protestul lemnului
scîrșind inegal
din fiecare încheietură și nod,
și din rugina cuielor de metal ...

— urcam,
furișat, ca un intrus,
spre gura podului, sus ...

Nu mai fusesem nicicînd
— sau, poate, odată, demult, —
într-un astfel de loc tăinuît :
sub acoperișul înclinat
o bucată de zid
încremenise în picioare
sub goliciunea cărămizii netencuite
— între birnele groase
de care se proptea întunerecul --
un întunerec argintat pe de margini
de citeva raze care se jucau
într-un colț de ferestruică spartă ...

... Probabil că așa trebuie să fie
în lumea visului ...

Erau, acolo, în pod adunate,
— cine știe de cînd —
icoanele vremii, uitate
lucruri desperecheate,
— toate purtînd amprenta mea —
tablouri și vrafuri de cărți aruncate,
scaune șchioape și lămpi sfărîmate,
vechituri inutile și foste comori —
și-un vas cu buzele sparte
rumegîndu-și trecutul
de culori și de flori ...

... Timp grămădit
în groapa comună
a iluziilor lui !

— Nu erau nici pînze de păianjen,
nici urmă de praf,
dar era o tăcere deplină
— așa cum se cade să fie
cînd totul e plutire și vis ...

... Mi-am rotit ochii,
știînd că în toate picurase, cîndva, inima mea,
— mirat că tăcerea poate fi atît de deplină,
ca un farmec pe care te temi să-l destrămi,
ca un suumum de resemnare și de filozofie.

... Probabil că și așa trebuia să fie ...

Nu-mi aduc aminte să mai fi coborît
— știu că totul s-a petrecut în vis —

știu că viața continua, tumultuoasă, jos --
știu că eram și mirat și sfios
și că vream să rămân, acolo, cu ele --
ca un vas cu buzele sparte,
în grămada de boarfe care-au fost ale mele ...

– Nu-mi aduc aminte să mai fi coborât ...

... E singurul vis care n-a fost urit !

1966

Noapte

N-a fost o zi ca oricare alta
cînd soarele — pe-o barcă de nori trandafirii
coborînd spre apus mîngîioase tăceri diafane
vislea peste straturi de vioarele —

Cu taine de văluri și de catifele
văpsite cu somn și răcoare ...
peste zbuciumul lumii — ca de obicei —
amurgul venise ca o boare

... se făcea frig,
repede, repede, repede, —
atît de frig, încît
nici luceafărul de seară nu răsărea —
și bolta-și ținea răsufnul,
și bezna era o țesătură de liniște neagră și grea —
și pămîntul era un sloi de gheață —
și totul se oprise pe loc
într-un univers fără sunet și fără culoare —

... nimeni n-a bănuît cum a fost a doua zi
și totuși, toți au sperat că timpul are măsură :
legile cifrelor au pus lespede lor
pe mormintul de inimi și poezii
pînă au licărit, din nou, vislele viorii
îndemnînd barca de aburi trandafirii
trezînd sunetul
chemînd viața-n culoare
cu chiot de soare !

1966

Octombrie, pe malul Senei ...

... am venit, rătăcind,
să văd vremea zburdînd pe ape
în uitare de sine.

Singur cu neliniştea mea
între miracole şi întrebări –

Aurul lui Octombrie moare
în amintiri de verde şi duiosii de soare –
şi frunzele cad numărînd clipele
într-un refren de tăceri ...

... toate toamnele visează primăveri !

1967

Vorbesc cu visul

De-aici, vorbesc cu visul

Sunt singur în furtună --
Cu gândurile toate -- la un sfârșit de drum.
Prin șuierul năpraznic, cum fulgeră și tună,
Nu mi-am iubit destinul, vreodată, ca acum !
Sunt clipe când trecutul, se-ntoarce, tinerește,
Când timpu-și schimbă calea -- când floarea din album
Recapătă culoarea și simte că trăiește, --
Când flacăra învie din noapte și din scrum !
Știu ! Am fost doar un zîmbet în lumea de-ncruntare --
O lacrimă duiosă pe valul unei mări, --
Un sterp ecou de cîntec spre muntele pe care
Ard stîncile-n lumina eternelor chemări.
Ar fi-n zadar să-nnumăr greșeală cu greșeală
Ori pașii șovăielnici, adesea rătăciți -- :
Știu doar că-ntotdeauna, cu milă și sfială
Mi-am impletit nădejdea cu mării umiliți !
Acum, când de departe icoanele-ndrăgite
Își caută-n furtună cenușa unui crez --
Îmi depăn zbuciumarea trecutelor ispite
Și -- împăcat și singur -- mi-e bine că visez !...

1967

Și totuși

Stivuiesc gânduri și doruri
în rafturi amare ...

aripa, obosită de zboruri,
bate mai tare.

Toate par deopotrivă
și destinul firesc ...

... nu le mai deosebesc !

Soarele e-același și el,
și apa, și norul, și cremenea,
și firul de iarbă-i la fel:
Toate-s asemenea !...

... Am rostuit stivă cu stivă
până-n bolțile cerului, înaltele ...
Toate-mi par deopotrivă —
și totuși sunt altele !!

1968

Invers

De întuneric, toate s-au strivit –
și totuși, ce adîncă voluptate
să vezi lumi noi ce-n taină s-au ivit
ciudat întoarse, strimbe, răsturnate.

Pe drumuri vechi, uimiri la orice pas
– o nouă lege cu asprimi de stîncă
prind pietrele și apele alt glas
și nimeni nu le știe rostul încă ...

Cînd veșnicia albă a purces
sub brațul stîng să-mi zgîrie sfîrșitul
în frumusețe fără înțeles
s-a răsturnat în mine infinitul ...

1968

Veșnicia albă

Nu mai sunt același, nu mai sunt
Pregătit furtunile să-nfrunt
— Ia-mă sub aripa ta acum
Du-mă orb pe tăinuitul drum,
Să pornim tăcuți cu pasul rar
În adincul gândului umbrar
Tot mai singuri și mai buni, mereu
Veșnicia albă, tu și eu ...

1968

În haos

Ani lungi de noapte neagră, precum și ani-lumină
Rostogoleau pământul de ape și de stînci
În haosul de spații și zgură opalină
Gonind în nesfîrșitul pustiiilor adînci.

Dihăanii singeroase, jigodii tîrtoare
Foiau pîndind din umbră cu ochi încețoșați –
Sălbatecă pădure de fiare urlătoare,
Hidoasa-mperechere de monștri înzăuați !

Atunci un om – poetul – și-a legănat privirea,
Și-naripat de visuri a descifrat culori
Și grotă-ntunecoasă – și-n juru-i toată firea –
Și-a-nseninat tristețea cu stele și cu sori !

Călătorind în golul de veșnice abisuri
Pământul își urmează destinul de mister
– Mănunchiuri de culoare și armonii de visuri –
Brodînd cu poezie bucata lui de cer !

1968

De ce să mai cred ?

De ce să mai cred
că „la început a fost cuvîntul“
și că – supunîndu-i-se –
s-a despărțit lumina de-ntunec ?...

Vorba rămîne fără ecou
la hotarul lumii de sirmă ghimpată.

Îți strigi dreptatea
– îmbătat de licoarea libertății
pe care n-o prețuiesc
decît cei ce-au avut prilejul s-o și piardă ...

Nu-i o iluzie ! sala e plină –
și mii de ochi te privesc a mirare !
spune-le ! arată-le !
dovedește-le !
argumentele își strîng deștele !
crezi că i-ai convins –
te-nflăcărezi,
vorbești mai tare –
dar mii de ochi te privesc a mirare
într-o tăcere de mormînt ...
aștepți un gest ! un cuvînt !

... ești mai singur decît Dumnezeu
înainte de facerea lumii !

– sala e plină
pînă la ultimul loc –
rigidă și nepăsătoare,
și se văd atîția ochi de vrăjmași ...

... ai vorbit într-o sală de surzi și de lași !

1968

Îndoială

M-am tîrît pe furiş, într-adins,
prin prozaica vreme,
ca să pot să te caut din pămînt şi din scrum
– visul meu de ieri şi de-acum !

numai aşa am răzbit
– pe furiş – într-ascuns – surghiunit –
printre tot ce-am urît şi-am iubit !

Am venit să te întreb:
oare lungul, imensul, calvar –
totul a fost în zadar ?

vezi ? omul a albit,
ecourile inimii parc-au slăbit
şi-o tristeţe logică înecă sfîrşitu-n amar ...
... oare totul să fi fost în zadar ?

1969

Hărțile

Toate hărțile pe care le-am adunat
dintre tipăriturile vechi
expuse pe malurile Senii —
cite-am găsit
între cărți roase de vremuri
și poze de toate felurile
— între flori și dihanii, și oameni, și locuri, și neamuri —
toate hărțile pe care le-am strîns
— unele mai sîngace,
altele mai bune —
te-nfățișează prin veacuri
și te-nchipuiesc
cu numele tău latinesc !

În culorile stinse,
te vezi cum ai fost
cu munții în care-ai aflat adăpost,
cu Dunărea-n spume
sub cer de furtuni
și sub cer senin
de la Tisa la Pont Euxin !

Mă uit la hărțile îngălbenite
ca într-un album
de fotografii ...

Ești, și nu ești —
și te-aș vrea cum vei fi ...

chipul tău
— cel adevărat —
de bucurie,
de libertate,
de dragoste,
de stea,
e în inima mea !

1969

Totuși

Nu știi că nu-i pentru tine
cuibul de fulgere
în care și-a făcut culcuș
ecoul nesfârșitului !

... privind pieptișul urcuș
de-atîta alb
ochii orbesc ...
dincolo de piscuri pot fi lumi mai înalte —
dar legile sunt altele, și alte
dureri pun plumb în pasul omenesc !

— timpul aduce granița lui „nu”
în fața efortului tău derizoriu :
totul e trecător, muritor, provizoriu ...

... totuși, uită-te-n sus și tu !

1969

Contrabandă

Singurătatea
a coborât, una câte una, treptele de piatră
spre oglinda ruginită a Senei,
între mine și tot,
ca un balsam ...

solemnă horbotă de evlavii,
urcînd spre cer,
Nôtre-Dame.

soarele sculptează cu dalta luminii
ornamente și umbre.

apele, trec într-o tăcută complicitate,
pe Sena,
pe Argeș,
pe Siret și pe Olt și pe Dunăre,
într-o tăcută complicitate ...

ape —
scoarțe înflorate —

rugina oglinzilor
sclipește cu undele —
suită de strigăte sugrumate ...

... iertați-mă, frumuseți ospitaliere !
bucuriile mele plutesc printre cețuri
cu gust de cenușă
de pustiu,
de fiere ...

Acum,
cînd apele-și lunecă valul
într-o superbă complicitate
între lespezile înegrite și gînduri,
în singurătatea care-mi leagănă utopiile —
sub copacii cu crengi de ametist —
mă simt fericit ca un contrabandist ...

printre vămi și opreliști,
am ascuns-o bine :
toată țara am adus-o, aici, cu mine !

1969

Peisaj interior

Fug și se caută
– lumini și culori –
și goluri și umbre
și linii ciudate ...

inchid ochii pe jumătate.

Simetrii,
potriveli,
pentru-o clipă se-ngeamănă –
apoi
se despart supărate ...

nimic
cu pecetea trecutului
nu se aseamănă !...

... E un vârtej de imagini,
apă și foc,
cer și pământ,
frunze jucate de vânt,
verde crud și petale uscate,
ferestre închise,
ferestre luminate,
visuri trăite pe jumătate,

viața pe aripi desfășurate,
lumini și culori
și goluri
și umbre

și linii ciudate –
lacrimă,
sînge,
nădejde,
dîrjie de cremene...

... cum să se-asemene ?

cum să se-asemene ?

1969

Un cuvînt pentru Mai

Sînt întîlniri pe care le aştepti
La capătul amurgului — la care
E destinat s-ajungă fiecare,
În liniştea şi somnul celor drepti ...

Nu-i nimănuia dat să ştie bine
Cîți pași mai sînt și cînd se va-nnopta —
De-aceea, las de azi în mîna ta
Sertarele de manuscrise pline,

Un vraf de pagini căroră le-am spus
De-a lungul vremii gîndurile mele
— Cînd izbucniri, cînd vechi înfrîngerii grele,
Cînd lacrimă pe-un ideal apus.
Cînd bucurii, cînd patimă-ndrăzneată,
Cînd lungi tăceri de orizont căzut —
Cînd un suris abia întrevăzut —
Cînd lied care te cîntă și răsfață !

Cum vezi, nu pot să-ți las decît atît —
Niște hîrtii cu slove și cu rime —
Dar tu — știind ce n-o să știe nime'
Vei descifra-ntre rînduri — cît și cît —

Și-așa, vei știi că-n limpede cadență,
Și inima și versul meu — deci eu —
Cu dragostea te voi cînta mereu
Chiar dincolo de-această existență !

1969

Consolare

Ce forță ne-nțelegă și ocultă
Dă omului dimensiuni cerești ?
Te-avînți spre infinit, să-l cucerești —
Și aripa nădejdilor te-ascultă.

Dar piedicile timpului — firești —
Povara vârstei, zi de zi mai multă,
Dezamăgesc — rănind ca o insultă
Elanul îndrăznelii omenești !

Sfidezi absurda limită meschină,
Străbați cu clipa mii de ani-lumină,
Ca să-ngenunchi în țărână prăbușit

Dar întrezezi — supremă consolare —
Prin vremi, în hiperbolică mișcare
Idea, viețuind la nesfârșit !

1970

Steaua amîndurora

*strofe în amurg
pentru Mai*

Din pinze și cețuri
Pe-ntinderea gri
Cu sclipăt de ghețuri
Trec șerpi argintii

Jucînd printre valuri
Spinări care curg
Albastre – spre maluri –
Sub cerul de-amurg –

Sînt singur cu tine
Dînd glas amîndoi
Tăcerii depline
Din jur și din noi –

Și vremea, din mersul
Etern s-a oprit:
Întreg universul
E-un calm infinit

Prin care străbate
O singură stea !
Ce inimă bate ?
A ta, sau a mea ?

1970

Liber

Cum de-a fost posibil
să tirăsc prin junglă și întunerec
sîngerînda mea sfișiere ?
Toate luminișurile erau efemere
printre primejdii și spini ...
monștri vegetali
mă-ntîmpinau cu gheare și dinți de șacali
încînd în umbră
flăcăruia bieteii mele nădejdi dezolate !...
... crezusem în oameni
și m-am trezit într-o lume de spaime

nici un strigăt, nici un valet
nu mai aveau ecou :
un coșmar cu arbori putrezi,
– cu urzici și ciuperci otrăvitoare,
cu ierburi strîmbe și încolăcite –
toate,
într-o noapte ivite
ca un blestem din cele mai grele
în grădina tineretelor mele !...

*

Acum
mi-am legat rănile, –
dar în inima mea
amintirile se strîng, se strîng, se strîng ...
... grădinile tineretelor mele de visuri
tot le mai plîng !

1970

Obsesie

pentru Mai

N-aș vrea să supăr pe nimeni
acum
cînd mai am doar cițiva pași de drum ...

Dar s-ar putea
— rupîndu-mă de tot ce mi-e drag —
să urc pe munte, ca profetul,
și să nu rămînă
nici urmă de om și nici urmă de tolag !

Toți trecem pe poteci necunoscute
— nimeni nu le-a ales
și nici mie nu mi-e dat să le aleg —
dar cum să mai duc visele
— grelele visuri,
luminoasele visuri,
obosit,
schilodit,
neîntreg ?

... vine întunecare !

... îți cer iertare !

1970

Strigăt

Părea un joc sumbru
inegal
și bizar
să lupt în zale de naivitate
cu dublul meu adversar :
infiniț
și
eternitate !

Dar era un joc de curaj
să rezist –
și să nu mă complac
în rolul jertfei
– resemnat, umilit și trist !

Strig, din toate puterile,
înfruntînd sfîrșitul:
„Luptăm mai departe !
„n-am să-ngenunchi
nici în moarte !“

1970

Așteptînd

pentru Mai

Decît să macin vremea trecînd-o cu sfială
Prin pietrele de moară a ce nu va mai fi
– Cînd gestu-i ezitare și gîndul îndoială –
Un singur lucru-i sigur : ideea c-ai să vii ...

Te-aștept – și simt că umbra din mine se destramă,
Că vii cu tot albastrul iscat în univers
C-ai înțeles cum arde, se mistuie și cheamă
O dragoste rostită în pulsul unui vers !

Te-aștept – și izolarea dispare dintr-odată,
– Fac un efort spre soare privirea să-mi îndrept –
Și presimțind prezența ta binecuvîntată
Rup pinzele tristeții !

Ce bine-i să te-aștept !

1970

Spovedanie

pentru Mai

Privind cu ochii vârstei împlinite
Ce repede se perindară anii
De cînd ne sînt destinele unite,
Vreau să-ți închin aceste spovedanii !

Sub masca – cîteodată poate dură,
– În clocotul de viscol și furtună –
Cu dragoste, cu grijă și căldură
Ți-am dat din suflet partea cea mai bună !

N-am fost, știindu-ți inima și harul
Și ochii – cu lumina lor cerească –
Decît un biet copil lingă altarul
Pe care năzuiește să-l slujească ...

Iar dacă vrînd să-ți cînt un imn de slavă
Ți-am scris doar madrigaluri oarecare
Te-a preamărit – profundă, tandră, gravă –
Iubirea mea din zi în zi mai mare !

1970

Cu alți ochi

Mai bine privește
Cum n-ai mai privit :
Ce liniște crește
Din visul strivit ?

În ritmuri se-avîntă
Cascadele-adînci,
Culorile cîntă
Din arbori și stînci,

Și viața dă-n floare
În spațiul sonor
Cu-o nouă vigoare
Pe noul decor !

*

... Era o răscruce
De care-ai trecut —
Și drumul te duce
Spre necunoscut, —

În față și-n urmă
Cît poți să mai vezi
Fatal, vremea-ți curmă
Puterea să crezi,

Văzînd că ideea-și
Dă lacrima-n schimb
Cînd ochii-s aceiași !
... regretul e-un nimb.

Și umbră și soare
La capăt de drum ...
– De ce le văd oare
Cu alți ochi, acum ?

Un fulger de-o clipă
Din neguri desprins
Înalță-o aripă
Spre cer – într-adins –

De parcă lumina-i
De-argint și zăpezi
Mi-ar spune : „De ce n-ai
Știut să mă vezi ?!”

1970

Sfântul Gheorghe

*poem în proză
pentru Mai*

Era Sfântul Gheorghe
și se apropia noaptea-Învierii
în evlavia pitorescului Balcic ...

Pe dealurile cărămizii
în amfiteatrul satului pașnic
însurarea întinsese văluri moi de umbră
așipind în murmurul de ape mîngiate
și de șoaptele vîntului care povestea
cum adorm spumele mării
în golful de culoarea cerului ...

Era în 1938
și
de pe roib,
cu lancea în mina dreaptă,
Sfântul Gheorghe se mai lupta, în icoane,
să străpungă imaginea Răului ...

... Se mai lupta,
și luptă și azi –
și vine cu 23 aprilie pe foaia de calendar
ca să ne-aducem aminte
că l-am văzut în noaptea Învierii
ca un simbol al luptei pentru dreptate
și pentru omenie,
și că l-am statornicit
ca un blazon de noblețe
să ne însoțească numele
și să ne apere dragostea !

Spumele mării mai adorm în culoarea cerului,
golful mai ascultă șoaptele vântului,
însurarea își mai adie vălurile moi, de umbră,
satul tătărăsc ațipește mereu
pe dealurile în amfiteatru,
liniștea și pacea își mai leagănă tăcerea
în culorile Balcicului –
și totul, totul, totul
se topește într-un decor de nuanțe
– în taina Balcicului,
în poezia Balcicului !

Ți-aduci aminte, iubita mea ?
Era o zi de Sfântul Gheorghe
și se apropia adevărata noastră Înviere !

1970

Modelul

*În parc la Saint-Cloud
pentru Mai*

S-a tolănit un curcubeu în straturi,
Doar verdele-a rămas în arbori șui
Îmbrățișind de amîndouă laturi
Havuzul, lingă șirul de statui ...

Pe socluri, dăltuită-n piatră veche
Făpturi de basm și-nchipuiri de vis –
– Și-ți mai aduci aminte ? – și-o pereche
Pășind prin lungul timpului abis !...

Cu brațul drept – o hotărîre dragă –
O apără și-o strînge lingă piept,
Și-o dăruire caldă și întregă
Își cîntă fericirea-n brațu-i drept !

... E primăvară !

Vălul de mătase
În șoaptă de amurg se prefăcu
Pe brazdele-nflorite, pe terase,
Pe apa din havuzuri, la Saint-Cloud,

Și cum pornim, prin parc, pe-o cărăruie
Un gînd în mreaja visului m-a prins :
N-am fost, noi doi, modelul de statuie,
Și brațul meu – cel care te-a cuprins ?

1970

Nădejde ...

Țară-ngenuncheată-n beznă
– În robie grea, la ruși, –
Zaci în singe pîn-la gleznă
Strînsă-n lanțuri și cătuși –

Peste munți și peste ape
Bate viforul turbat –
Și nu-i nimeni să te scape
Cînd te scui pă și te bat, –

Dar din codri, zvon de șoapte
Spune crezul românesc :
Veșnică – nu-i nici-o noapte !
Zorii zilei se ivesc !...

1970

Concluzie

Cu stîngăcie și cu simplitate
Și cu naivități de visător
De-a lungul vieții mele agitate
Am fost și interpret și spectator –

Dar fiecare faptă, cît de mică,
Și fiecă cuvînt și orice gest
Subliniau – cu pesimism și frică,
Neresemnarea omului modest !

... Cu anii, cerul văduvit de stele
S-a-ntunecat, s-a-nghemuit, s-a strîns
Chemîndu-și norii de primejdii grele
Sub covîlțirul zdrențuit, de plîns !...

Privesc, de parcă altul îmi arată
Trecutul care seamănă cu-al meu –
– Un chin și-o fericire totodată – :
Mă văd și totuși nu-nțeleg că-s eu –

Și deslușesc că zbuciumul se curmă
La capătul pierdutelor trăiri,
În liniștea și pacea de pe urmă
Cînd izbutești s-adormi în amintiri !

1970

Frunza

... Gîndea că pentru totdeauna
Și-a-nvins destinul efemer:
A smuls-o, din copac, furtuna,
Și-o leagănă în sus, spre cer !

Și totuși, dacă azi o poartă
Aripa vîntului urcînd,
E doar o biată frunză moartă
Care-o să cadă în curînd !...

1970

Amurg, în Bois-de-Boulogne

pentru Mai

... E o trecere albă, de vis,
pe tăcerea de cer, a lacului –
o trecere ca un gând *au ralenti* ...

Poate că e însăși imaginea păcii ...
aleile sînt goale
și amurgul se apropie
cu pași de pislă,
cu degetul pe buze,
cu ochii pe jumătate închiși ...

Copacii, florile, iarba,
picotesc de somn –
lacul a ațipit –
numai inimile noastre veghează
și bat ritmul domol al înserării
în acest magic sfîrșit de primăvară
în Bois-de-Boulogne ...

Vezi ? Într-adevăr, e însăși pacea
ca un ecou alb al inimilor noastre,
în silueta de zăpadă a lebedei care plutește
încet,
liniștită,
maiestuoasă,
tăcută
pe tăcerea de cer a lacului !

1970

Epigraf

Aici a trăit și-a murit în surghiun
Un biet visător, un poet, un nebun,
Trăindu-și tristețea în care a căzut ...
Iubind libertatea — în care-a crezut —
... Doar umbre de stihuri în urma-i rămân !
Aici a trăit și a murit un român !

1970

Insomnie

Noaptea și-a încetinit pașii
tic-tacul e mai rar
vremea a obosit
întunericul se deslușește în penumbră —

veghez
într-un univers de gânduri.

somnul s-a ascuns în cutia cu comprimate.

toate obiectele
sînt insuportabil de treze,
ca și cum n-ar vrea să recunoască
dreptul la odihnă
și gustul bucății de pîine care e noaptea ...

ca să pot trece
dincolo de golul acestei vegheri
am să stau de vorbă cu tine,
am să-mi închipui că depănăm amintiri,
am să imaginez întrebări și răspunsuri
și o să citesc gândurile nerostite
și poezia dragostei care ne leagă ...

uit, de dureri —
las vremea să facă ce vrea,
deslușesc în penumbre lumina
— caldă, bună, întreagă —
încerc să închid ochii și totuși văd :
văd noaptea tîrîndu-se cu pași înceți
între obiecte insuportabil de treze ...

1970...

Amintirile ... crîmpeie

Amintirile – crîmpeie
De sub colbul de demult –
Vin cu nimb de curcubeie
Și mă-ndeamnă să le-ascult ...

Uneori li-i tristă fața,
Alteori le văd zîmbind –
Umbre și lumini din viața
Irosită, ofilind ...

Stăm de taină – și-n tăcere
Cum ascult vrăjit ce-mi spun
Îmi aduc o mîngîiere
Într-o noapte de surghiun !

1970

Un bilețel pentru Mai

Sint iarăși cu tine la mare !
Tic-tacul din inimi, firesc,
Ascultă de-aceeași chemare !
... Ce tinără te regăsesc !

Albastrul e fără hotare
Și dragostea-i singurul crez !
... Ia-mi mîna și strînge-mi-o tare
Și spune-mi: e-așa ori visez ?

1970

Tu

pentru Mai

Domnea, pe visuri în ruine,
Tot întunericul din mine –
Și nu mai așteptam nimic

Atunci, cînd mi-ai ieșit în cale
Cu toate darurile tale
Și m-ai făcut să mă ridic !

Mi-ai dat puterea să văd iară
Eterna vieții primăvară
Și-o dragoste fără apus –

Mi-ai dat un crez și-un țel spre care
– Supremă binecuvîntare –
M-ai ajutat și m-ai condus !...

Din biruinți și din infringeri
– Zîbind chiar cînd a fost să singeri –
Ai fost și ești destinul meu,

Ai dat lumină nouă firii
Și glas de tinerețe lirii !
... Cum vrei să nu te cînt-mercu ?

1971

Durere

Detest, Doamne, umiliința și resemnarea –
Și dacă ne-ai făcut
după chipul și asemănarea ta
tristețea existenței lui Iov
trebuie să fie doar o legendă !

... ori, poate să fi fost
într-atît de zdrobit
încît să accepte orice
– pînă și nedreptatea –
în nădejdea că inima
strivită de durere
ar înceta să mai bată ?

Însuși fiul tău, Doamne,
singerînd în piroanele răstignirii
s-a-ncumetat să te întrebe ...

De ce-mi amintesc de cuvintele Lui
și nu găsesc altele
– ca să te-ntreb la rîndu-mi
cînd durerea îmi sfișie sufletul :
„Doamne, Doamne !
de ce m-ai părăsit ?...”

1971

Amurg senin

pentru Mai

E-un joc de tăceri și uitare
Pe dealuri, prin pietre, sub cer,
Cînd ziua-și închide-nspre mare
Pleoapa de vis și mister !

E-un joc de nuanțe albastre
Și-o dungă de roz-violet
Cînd setea privirilor noastre
Surprinde amurgul discret,

Cînd liniștea desăvîrșită
Dă mîna cu pacea din noi —
Cînd inima cea mai iubită
Dă aripi speranțelor noi !

E-un joc de nuanțe albastre
Pe-un cer generos și senin —
Un joc al destinelor noastre:
— În fond, un acelaș destin !

1971

Seară

pentru Mai

Amurgu-mbracă plaja în umbre și tăceri
Cind seara se strecoară, furiș, prin palmieri

Și zugrăvește cerul – departe-n largul zării
Pe-un leagăn roz și verde și de culoarea mării ...

... Ce repede coboară, cu stelele-mpreună,
Un vâl de poezie, și-un nimb de clar de lună,

În liniștea adâncă în care mai plutim !

... Știi să-mi citești privirea ?

Am spus : „ne logodim !“

1971

Lună plină

pentru Mai

Am avut lună plină
Într-o noapte, la Cannes —
Și-un „hallo“ de lumină
Irizat, diafan ...

Bolta cerului, toată
Cu podoabele ei
Se uita cum înoată
Valul sprinten spre chei

Și zimbea dintre stele
Cu argint sideral
Înspre visele mele
Rătăcite pe mal ...

Sub palmierii — înalți —
Cu frunzișul vilvoi,
Mai treceau, poate, alții
Fericii ca și noi

Însă nimeni sub lună
Cred că n-a tresărit
Ca noi doi, împreună,
Cînd în ochi te-am privit

Tot albastru' din zare
Și din nemărginiri
Și din cer și din mare
Îl aveai în priviri —

Și-un „hallo“ de lumină
– Irizat, diafan – ...

... Ți-amintești luna plină,
Într-o noapte, la Cannes ?

1971

Lucrări publicate

- 1926 — *Răpirea*, versuri de Paul Bourget, în traducerea lui George Silviu, Editura Lectura, colecția „Floarea literaturii străine”.
- 1927 — *Motanul încălțat*, piesă în versuri pentru copii de Adrian Maniu și George Silviu, revista „Gîndirea”.
- *Ditirambe către Dionysos*, poezii de Nietzsche în traducerea lui George Silviu, Editura Universala-Alcalay & co.
- *Ciufulici*, comedie în versuri pentru cei mari și cei mici, Editura ziarului „Universul”.
- *Verde împărat și Zmeii*, poveste în versuri, semnată Moș Grigore Sfătosu, ilustrații de Iordache, Editura Cartea Românească.
- 1931 — *Odaia ceasornicului*, nuvele de Georges Duhamel în traducerea lui George Silviu, Editura ziarului „Adevărul”.
- 1932 — *Jucării*, versuri pentru copii, semnate Moș Grigore Sfătosu, Editura ziarului „Adevărul”.
- 1934 — *Paisie psalțul spune*, versuri, Editura Fundației pentru literatură și artă Regele Carol II.
- *Înfrîngeri, versuri inactuale*, ilustrații de Paul Konrad Hönich, Editura Șantier.
- *Flori și fluturi*, versuri pentru copii, semnate Moș Grigore Sfătosu, Editura Alcalay & Calafeteanu.
- 1936 — *Noile legiuri și libertatea presei*, teză de doctorat, Editura Ziariștilor profesioniști (ediția I și a II-a).
- *Notații*, poeme, ilustrații de George Tomaziu, Editura Șantier.
- 1937 — *Nietzsche*, note biografice, observații, analize de texte, Editura Șantier.
- 1938 — *Brumărel*, piesă în versuri pentru teatrul de păpuși, jucată pe scena Teatrului Mic din București, în 1946.
- 1945 — *Brumărel*, editura Socec.
- 1946 — *Ciufulici*, versiune revăzută, Editura Casei Școalelor, piesă jucată pînă în 1948 pe scenele teatrelor naționale din România.
- 1947 — *Sub flacăra nădejdi*, versuri, cu un cuvînt înainte de Ion Pas, Editura P.S.D. (Partidul Social Democrat).
- 1956 — *Întîmplări cu tîlc*, fabule, Editura Tineretului.
- 1958 — *Saltă Jermecată*, piesă în versuri pentru copii, Editura Tineretului.

* SALBA FERMECATĂ

Lucrări nepublicate

- 1940-1960 — *Lulughi*, povestioară în versuri pentru copii.
— *Căruța cu coviltiri*, povestioară în versuri pentru copii.
— *Lumioara*, piesă în versuri pentru copii, destinată teatrului de păpuși.
— Fără titlu, satiră în proză pentru adulți, destinată teatrului de păpuși.
— *Chelfăneala*, povestioară în versuri pentru copii.
— *Perpetuum mobile*, piesă de teatru.
— *Oamenii nu vor crede niciodată*, piesă de teatru.
— *Libertatea preset*.
— *Satul rațelor*.
— Alte lucrări pentru copii rămase în țară, cum ar fi:
Eroii de carton, *Un om din portul roșu*, *O alegere parțială*, *Rachete pentru magneți*, *Scena de gelozie*, *Cine trage cu urechea*.
- 1936-1971 — *Poezii*.
— *Păcală*, snoave, pilde, vorbe cu țilc.
- 1961-1963 — *Igrasia*, roman.

CUPRINS

<i>Cuvînt înainte</i>	/ 5
<i>Date biografice</i>	/ 15
<i>Moment</i>	/ 19
<i>În parc</i>	/ 20
<i>Revelație</i>	/ 21
<i>În expoziție</i>	/ 22
<i>Balcic</i>	/ 23
<i>Gest</i>	/ 24
<i>Tristețe</i>	/ 25
<i>Scherzo</i>	/ 26
<i>Pe malul Argeșului</i>	/ 27
<i>Noapte</i>	/ 29
<i>Sub lună</i>	/ 30
<i>Febră</i>	/ 31
<i>Ecoul</i>	/ 32
<i>Pas cadențat</i>	/ 33
<i>Ecouri</i>	/ 34
<i>Singurătate</i>	/ 35
<i>În parc</i>	/ 36
<i>Cantonament</i>	/ 37
<i>Decor de război</i>	/ 38
<i>Note de seară</i>	/ 39
<i>Balcic</i>	/ 40
<i>Pe deal la Cochirleni</i>	/ 41
<i>Tatăl nostru</i>	/ 42
<i>Dor</i>	/ 43
<i>Moment</i>	/ 45
<i>Trist ...</i>	/ 46
<i>Lună plină</i>	/ 47
<i>Zîmbet</i>	/ 48
<i>Epitaf</i>	/ 49
<i>Ca să parcurg</i>	/ 50

Geodele ... /	52
Destin /	53
Cîntecul /	54
Armura /	55
Seara la pescuit /	56
Iluzie /	57
Tabloul /	58
Din singurătate /	59
Prezență /	61
Final /	62
Visurile /	64
Sonet /	66
Oamenii ... /	67
Visul /	68
Icoană de toamnă /	69
Notații de toamnă /	70
Florile /	72
Toamnele trecutului /	73
Noua legendă a lui Lot /	75
Țîmpul /	76
În așteptare /	77
Dorul /	78
Nînge /	79
Căutătorul de aur ... /	81
Binele și răul /	82
Teamă /	83
Azi-noapte /	84
Floarea din pahar /	85
Pata de nor /	87
... Faceți jocurile /	88
Telegramele dimineții /	90
Cîntec pentru mama /	92
Moartea inimii /	93
Liniște /	95
Strigătură /	96
Ecou tîrziu /	97

<i>După naufragiu</i>	/ 98
<i>Capri, în ploaie</i>	/ 100
<i>Contrast</i>	/ 102
<i>Amintirile ...</i>	/ 103
<i>Floreința</i>	/ 105
<i>Citeodată</i>	/ 107
<i>Bună-dimineața</i>	/ 108
<i>Strada</i>	/ 110
<i>Lingă Chantilly</i>	/ 112
<i>Vis</i>	/ 114
<i>Noapte</i>	/ 117
<i>Octombrie, pe malul Senei ...</i>	/ 118
<i>Vorbesc cu visul</i>	/ 119
<i>Și totuși</i>	/ 120
<i>Invers</i>	/ 121
<i>Veșnicia albă</i>	/ 122
<i>În haos</i>	/ 123
<i>De ce să mai cred ?</i>	/ 124
<i>Îndoială</i>	/ 126
<i>Hărțile</i>	/ 127
<i>Totuși</i>	/ 129
<i>Contrabandă</i>	/ 130
<i>Peisaj interior</i>	/ 132
<i>Un cuvânt pentru Mai</i>	/ 134
<i>Consolare</i>	/ 135
<i>Steaua amîndurora</i>	/ 136
<i>Liber</i>	/ 137
<i>Obsesie</i>	/ 138
<i>Strigăt</i>	/ 139
<i>Așteptînd</i>	/ 140
<i>Spovedanie</i>	/ 141
<i>Cu alți ochi</i>	/ 142
<i>Sfîntul Gheorghe</i>	/ 144
<i>Modelul</i>	/ 146
<i>Nădejde</i>	/ 147
<i>Concluzie</i>	/ 148

<i>Frunza</i>	/ 149
<i>Amurg, în Bois-de-Boulogne</i>	/ 150
<i>Epigraf</i>	/ 151
<i>Insomnie</i>	/ 152
<i>Amintirile ... crîmpeie</i>	/ 153
<i>Un bilețel pentru Mai</i>	/ 154
<i>Tu</i>	/ 155
<i>Durere</i>	/ 156
<i>Amurg senin</i>	/ 157
<i>Seară</i>	/ 158
<i>Lună plină</i>	/ 159

Redactor: GHEORGHE BALA
Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 6 ianuarie 1994
Coli de tipar: 10,5

TIPARUL EXECUTAT LA
INTERGRAPH
Bulevardul Păcii nr. 69 A.sect.6.
București – România

O conștiință intelectuală de mare sensibilitate, demnă, fidelă adevărului și principiilor fundamentale ale umanismului. Un poet cu un orizont cuprinzător al dramelor și bucuriilor oamenilor, înzestrat cu o claritate melodioasă a versului. Acesta e George Silviu, cel pe care volumul de față îl aduce din nou, așa cum se cuvenea, în actualitate. Și al cărui *Epitaf*, compus într-un moment de restriște,

cu 15 ani înaintea morții, sună atât de vibrant și adevărat:

*Pana de nădejdi și vis/ obosită – a căzut:
a crezut în tot ce-a scris/ și-a scris numai ce-a crezut...*

DAN GRIGORESCU

ISBN 973-33-0306-2